

ROALD DAHV

Thần
của được
George

NGƯỜI KỂ CHUYỆN
Số 1
THẾ GIỚI



***Cảnh báo tới người đọc:
Đừng tự mình thử nghiệm làm Thần dược của George tại nhà. Nó có thể rất
nguy hiểm.***



QUÉT MÃ QR ĐỂ TRUY CẬP
VÀ TẢI TRUYỆN SỚM NHẤT.



kindle

kobo

fire

BOOX

MEEBOOK

PocketBook ...

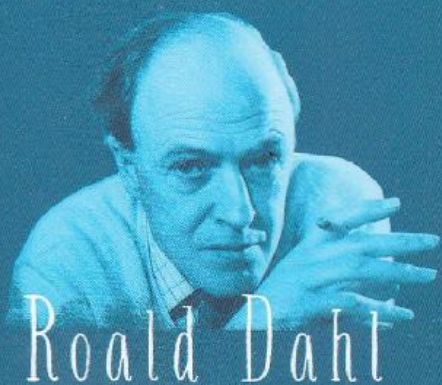


MayDocSachTOT.com

TRUYỆN ĐANG TIẾN HÀNH: CHIE CÔ BÉ HẠT TIÊU, QUẢ BÓNG VÀNG, JINDO ĐƯỜNG
ĐẾN KHUNG THÀNH, NỮ HOÀNG AI CẤP, 7 VIÊN NGỌC RỒNG (1995), DORAEMON
(1992)...

TRUYỆN ĐÃ HOÀN THÀNH: NINJA RANTARO, SHIN CẬU BÉ BÚT CHÌ, NHÓC MARUKO,
SỐNG SÓT VĨA HÈ, THỦY THỦ MẶT TRẮNG...

NHÓM KHÔNG CÓ TRANG WEB CHÍNH THỨC.
BẠN NÀO THẤY PHẢI MUA TRUYỆN TRÊN WEB MỜI BẢO CÁO VỚI NHÓM
NHÓM XIN TẶNG FREE CHO BẠN BỘ TRUYỆN ĐÓ.



Roald Dahl sinh ngày 13.9.1916 tại xứ Wales và mất vào ngày 23.11.1990. Trong suốt Thế chiến thứ II, ông phục vụ trong Không lực Hoàng Gia Anh và chỉ bắt đầu viết truyện cho cả người lớn và trẻ em vào năm 1940, khi bước sang tuổi 24. Ông đã trở thành một trong những tác giả có sách bán chạy nhất thế giới và được ca ngợi là “Người kể chuyện cho trẻ em vĩ đại nhất của Thế kỷ 20”. Năm 2008, Tạp chí *The Times* đã xếp hạng ông đứng thứ 16 trong danh sách “**50 tác giả Anh vĩ đại nhất từ năm 1945**”.

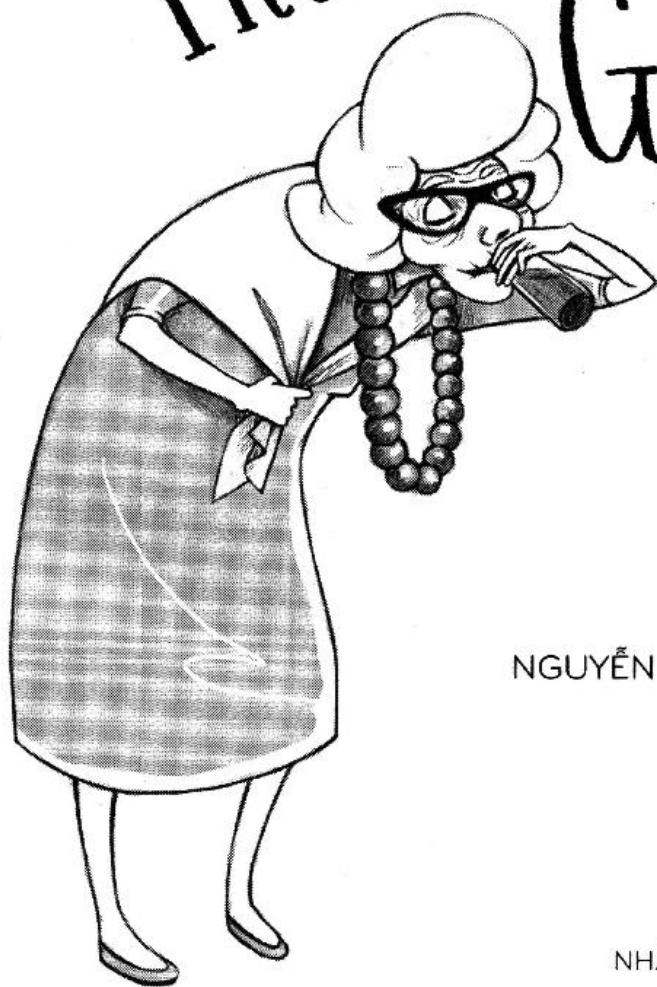
Những tác phẩm nổi tiếng của Roald Dahl bao gồm: *Matilda*, *Charlie và Nhà máy Sôcôla*, *Phù thủy Phù thủy*, *Sophie và tên Khổng lồ*, *Thần dược của George*, *Bác Fox tuyệt vời*... đã được dịch và xuất bản hàng triệu triệu bản khắp nơi trên thế giới.

Năm 2005, **Charlie và Nhà máy Sôcôla** đã được Hollywood dựng thành bộ phim ăn khách với sự góp mặt của diễn viên nổi tiếng Johnny Depp trong vai Ngài Willy Wonka.



ROALD DAHL

Thần dược của George



NGUYỄN THỊ BÍCH NGÀ dịch
KLBC minh họa

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG



Có thể biết thêm các
thông tin về Roald Dahl
tại website:
www.roalddahl.com

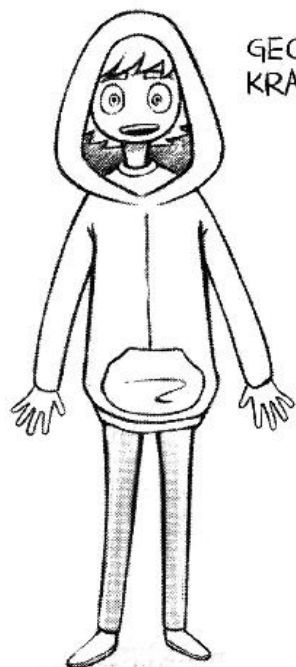
Các nhân vật trong sách:



Ông KILLY
KRANKY



Bà KRANKY



GEORGE
KRANKY



Bà ngoại

BÀ NGOẠI

Một buổi sáng thứ Bảy, mẹ George là bà .. Kranky bảo nó:

- Mẹ vào làng mua sắm. Con ở nhà ngoan, đừng bày trò tinh nghịch nhé.

Thật là ngốc nghếch khi nói những câu như thế với một cậu bé. George chợt thắc mắc không hiểu nó sẽ bày trò nghịch ngợm nào. Trước khi đóng sầm cửa lại, bà Kranky còn nhắc: - Đừng quên lấy thuốc cho bà uống lúc mười một giờ. Đang ngủ gà ngủ gật trên ghế bành, bà ngoại hé một con mắt tinh quái bé nhỏ, nói với nó: - Cháu nghe mẹ cháu nói rồi đấy, George. Đừng quên thuốc của bà. George đáp: - Vâng, thưa bà. - Và, cố xử sự cho đàng hoàng, dù chỉ một lần khi mẹ vắng nhà. Vâng, thưa bà. George buồn muốn khóc. Nó không có anh chị em nào cả. Cha nó là một nông dân, và nông trại mà gia đình nó đang sống lại ở một nơi rất hẻo lánh. Vì thế quanh đây chẳng có đứa trẻ nào để cùng nó chơi đùa. Ngắm mãi những con heo, con gà, con cừu cũng chán ngắt. Nhất là nó phải sống chung nhà với một bà ngoại già nua hay cắn nhai. Suốt buổi sáng thứ Bảy phải trông nom bà một mình thì chẳng có gì thú vị.

Chợt bà ngoại lên tiếng: - Bây giờ cháu hãy pha cho bà một tách trà thật ngon. Điều đó sẽ giúp cháu không bày trò nghịch ngợm trong ít phút.

George nói:

- Vâng, thưa bà.

George không thể ưa bà ngoại được. Bà là một bà già ích kỷ, hay càu nhàu. Bà có hàm răng xám xịt và một cái miệng quắt queo nhăn nhúm rất xấu xí. Nó bèn hỏi:

- Hôm nay bà dùng bao nhiêu đường cho tách trà?
- Một muỗng đầy. Và không sữa đấy.

Hầu hết các bà ngoại đều rất dễ mến, hiền từ, hay giúp đỡ mọi người. Còn bà ngoại này thì không. Cả ngày bà ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ, hết ca cẩm cái này lại than phiền cái nọ. Ngay cả những ngày bà khỏe nhất, George cũng chưa bao giờ nhận được một nụ cười hay một lời nói của bà như: "Sáng nay cháu khỏe chứ, George?" hay là: "Cháu và bà cùng chơi trò Rắn Leo Thang nhé?", hoặc "Hôm nay cháu đi học thế nào?". Dường như bà chẳng quan tâm đến ai khác ngoài bản thân. Đúng là một bà già khó chịu.

George đi vào bếp, bỏ một túi trà vào tách nước sôi. Nó múc vào tách một muỗng đường, khuấy đều rồi mang ra phòng khách.

Hớp một ngụm trà, bà nói:

- Trà chưa được ngọt. Cháu bỏ thêm đường vào.

George đem tách trà quay vào bếp và cho thêm một muỗng đường. Sau khi khuấy kỹ đường, nó cẩn thận mang tách trà ra cho bà.

- Đĩa đâu? Không có đĩa lót trà, bà không uống đâu.

George vào bếp tìm đĩa mang ra cho bà.

- Làm ơn lấy cho bà cái muỗng.
- Cháu khuấy rồi, thưa bà. Cháu khuấy kỹ lắm.
- Cám ơn, nhưng bà sẽ tự khuấy. Đi lấy muỗng đi.

George vào bếp lấy muỗng ra cho bà.

Khi có cha mẹ George ở nhà, bà không bao giờ ra lệnh cho nó những câu như vậy. Chỉ khi nào người lớn đi vắng hết, thì bà mới đối xử tệ hại với nó.

Qua vành tách, bà chăm chăm nhìn nó bằng cặp mắt nhỏ, rực sáng, đầy vẻ tinh quái, rồi cất tiếng:

- Cháu có biết vấn đề của cháu là gì không? Cháu *lớn* nhanh quá. Đứa con trai nào lớn nhanh quá sẽ ngốc nghếch và lười biếng.

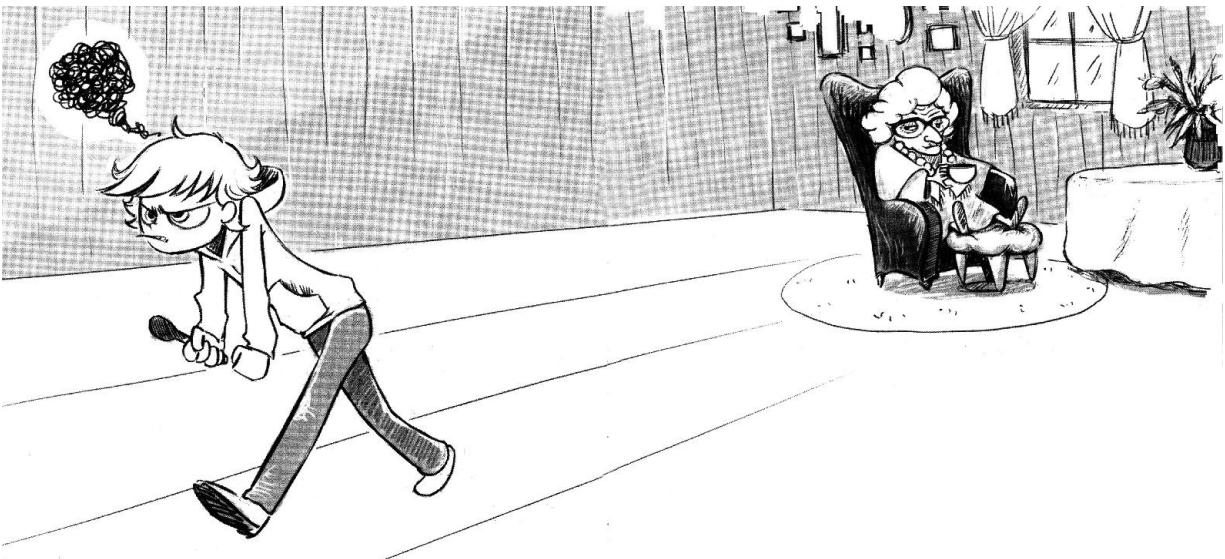
George nói:

- Nhưng cháu không thể ngăn cản việc cháu lớn nhanh được.

Bà cúi kính:

- Dĩ nhiên là được. Lớn nhanh là một thói xấu đấy.

Nhưng cháu *phải* lớn. Nếu không thì làm sao cháu thành người lớn được.



- Vớ vẩn. Nhìn bà đi. Bà có lớn không? Tất nhiên là không.

- Nhưng bà đã từng lớn.

Bà ngoại trả lời:

- *Lớn rất ít.* Bà không lớn lên nữa khi bà hãy còn nhỏ xíu. Bà chấm dứt những thói xấu như lười biếng, không vâng lời, tham lam, luộm thuộm, ngốc nghếch. Cháu vẫn còn những thói xấu đó phải không?

- Bà ơi, cháu vẫn còn là một đứa bé mà.

Bà khịt mũi, nói:

- Cháu đã tám tuổi, đủ lớn để biết tốt xấu rồi. Nếu cháu vẫn cứ lớn nữa thì sẽ quá trễ.

- Quá trễ cho cái gì hả bà?

Bà tiếp tục khịt mũi:

- Thật lố bịch khi cháu cao gần bằng bà.

George nhìn kỹ bà ngoại. Chắc hẳn bà là một *người rất nhỏ*. Chân bà ngắn đến nỗi phải kê ghế đầu cho bà để chân. Và đầu bà chỉ tới khoảng nửa lưng ghế bành. George nói:

- Cha cháu nói, đàn ông cao lớn thì tốt.

Bà ngoại "xì" một tiếng:

- Đừng nghe cha cháu. Hãy nghe lời bà.

George hỏi:

- Nhưng làm sao cháu tự ngăn mình đừng lớn nữa?

Bà trả lời:

- Bớt ăn sôcôla. Sôcôla làm cho cháu lớn à?

Bà cau kỉnh:

- Nó làm cháu lớn *không đúng cách*. Nó làm cháu cao lên thay vì phải thấp xuống.

Bà ngoại hớp chút trà nhưng mắt không rời thằng cháu đang đứng trước mặt. Bà nói tiếp:

- Đừng bao giờ cao lên. Phải thấp xuống.
- Vâng, thưa bà.
- Đừng ăn sôcôla. Ăn bắp cải thay vào.

George kêu lên:

- Bắp cải? Ôi, không, cháu không thích bắp cải.

Bà gắt:

- Vấn đề không phải là cháu thích hay không thích. Vấn đề là nó tốt cho cháu. Từ giờ trở đi, cháu phải ăn bắp cải ngày ba lần, ăn thật nhiều. Nếu trong bắp cải có sâu róm thì tốt hơn nữa.

- Ôi!

Bà giải thích:

- Sâu róm bổ cho óc.

George nói:

- Mẹ rửa sạch bắp cải và dội hết sâu xuống cống.

Bà ngoại bấu môi:

- Mẹ cháu cũng ngốc như cháu. Súp bắp cải không có mùi vị gì nếu thiếu vài con sâu róm. Cả sên nữa.

George hét lên:

- *Không đâu*. Cháu không thể ăn sên được!

Bà nói:

- Hể thấy sên bò trong rau diếp, là bà đớp thật nhanh trước khi nó kịp bò đi mất. Chao ôi, ngon lắm.

Bà ngoại bặm chặt cặp môi khiến cái miệng của bà giống như một cái lỗ nhỏ nhắn nheo. Bà nhắc lại:

- Ngon quá. Sâu róm, sên và các con bọ cánh cứng. Cháu không biết thứ nào đặc biệt tốt cho cháu đâu.

- Bà nói đùa rồi.

- Bà không bao giờ nói đùa. Bọ cánh cứng có lẽ là tuyệt nhất. Nhai chúng cứ *rau rấu* trong miệng.

- Bà ơi, gớm quá!

Bà ngoại nhe những cái răng xám xịt ra cười:

- Thịnh thoảng, nếu may mắn, cháu sẽ kiếm được một con bọ cánh cứng sống trong thân cọng cần tây. Bà mê nó lắm.

- Bà ơi, sao bà có thể *ăn* được chúng?

Bà ngoại vẫn tiếp tục nói:

- Cháu có thể tìm được đủ thứ ngon miệng trong thân cọng cần tây. Có khi là đám sâu tai.

George sợ quá hét lên:

- Cháu không muốn nghe nữa.

Bà liếm môi, vẻ thèm thuồng:

- Một con sâu to mập thì rất ngon ngọt. Nhưng khi cháu đã cho vào miệng rồi thì cháu phải nhai thật nhanh. Trên lưng nó có cặp càng nhọn hoắt. Cháu mà bị nó dùng càng kẹp vào lưỡi thì không đời nào gỡ nó ra được. Do đó cháu phải nhai nó *rộp, rộp, rộp* trước khi nó cắn cháu.

George bắt đầu lùi dần ra cửa. Nó muốn tránh người bà ghê sợ này càng xa càng tốt.

Chỉ ngón tay thẳng vào mặt George, bà kêu lên:

- Cháu tính chạy trốn bà phải không? Đúng vậy không?

George đứng bên cửa nhìn bà ngoại đang ngồi trên ghế. Bà trừng trừng nhìn lại nó. George thăm hỏi liệu bà ngoại có phải là phù thủy không. Nó luôn nghĩ rằng phù thủy chỉ có trong truyện cổ tích, nhưng bây giờ nó không chắc nữa.

Bà ngoại giơ ngón tay xương xẩu ra hiệu cho nó, bà nói:

- Cháu cứng, lại gần đây. Gần bà nữa đi, bà sẽ kể cho cháu nghe *những bí mật*.

George không nhúc nhích. Bà ngoại cũng không động đậy.

Bỗng nhiên bà nhếch miệng cười. Một nụ cười lạnh như đá, khiến người ta rùng mình, như con rắn vờn trước khi phóng tới cắn.

- Bà biết nhiều *bí mật* hay lắm. Xích lại gần đây, bà sẽ nói nhỏ cho cháu nghe.

George bước lui tới gần cửa hơn nữa.

Bà mở rộng nụ cười lạnh lẽo hơn nước đá:

- Cháu không được sợ bà ngoại của cháu chứ.

George lại lùi thêm bước nữa.



Thình lình bà chồm người về phía trước, thì thào bằng cái giọng khào khào lạ lùng mà George chưa từng nghe thấy:

- Vài người trong chúng ta có năng lực bí ẩn có thể biến các sinh vật trên thế gian thành những hình thù kỳ lạ...

Một luồng điện chạy dọc theo xương sống George. Nó cảm thấy sợ hãi. Bà tiếp tục thì thào:

- Vài người trong chúng ta có lửa trên lưỡi, tia chớp trong bụng, ma thuật trên đầu ngón tay... Vài người trong chúng ta biết những bí mật làm tóc cháu dựng đứng lên, và mắt cháu lòi ra khỏi tròng...

George muốn bỏ chạy nhưng hình như chân nó bị dính chặt xuống đất.

- Chúng ta biết cách làm móng tay cháu rụng hết và rồi những chiếc răng mọc thay vào chỗ đó.

George run bần bật. Khuôn mặt bà thật dễ sợ. Nụ cười lạnh lẽo. Cặp mắt sáng rực cứ nhìn nó không chớp.

- Chúng ta biết cách làm cho cháu mọc đuôi khi thức giấc vào buổi sáng.

George thét lên:

- Bà ơi, thôi đi!

- Chúng ta biết những bí mật về chốn âm u có những bóng đen sinh sống, chúng bò, chúng trườn ngoằn ngoèo lên nhau...

George nhào ra cửa. Nó vẫn còn nghe rõ tiếng bà với theo:

- Dù cháu có chạy xa cách mấy cháu cũng sẽ không bao giờ thoát khỏi...

George phóng vào bếp và đóng sầm cửa lại.

KẾ HOẠCH KỶ DIỆU

George ngồi xuống một cái ghế trong bếp. Nó vẫn còn run. Ôi, sao mà nó ghét bà ngoại quá! Nó thật sự ghét người đàn bà già nua, dễ sợ như mù phù thủy đó. Bỗng nhiên nó cảm thấy có một sự thôi thúc mãnh liệt *phải làm một điều gì. Một điều thật vĩ đại. Thật tuyệt diệu. Một cú kinh thiên động địa.* Nổ tung tất cả. Nó muốn xua tan không khí ma quái đang lơ lửng chung quanh bà ngoại trong phòng bên cạnh. George chỉ là cậu bé mới tám tuổi nhưng nó rất dũng cảm, sẵn sàng đối đầu với bà lão. Nó khe khẽ nói một mình:

- Mình sẽ không sợ bà.

Nhưng trong lòng nó rất sợ. Vì thế nó nảy ra ý muốn làm cho bà nổ tan xác.

Ồ... không hẳn là tan xác. Nó chỉ muốn bà kinh hoàng chút thôi.

Vậy thì được. Nhưng nó phải làm gì để bà bị sốc đây?



Nó muốn đặt viên pháo dưới gầm ghế của bà, nhưng nó không có pháo.

Nó muốn thả con rắn xanh lè chui vào áo đầm của bà, nhưng nó không có rắn.

Nó muốn thả sáu con chuột cống to tướng, đen thui vào phòng bà rồi khóa cửa lại, nhưng nó không có chuột.

Khi George ngồi thả hồn đến những kế hoạch hấp dẫn này, ánh mắt nó chợt dừng lại nơi lọ thuốc màu nâu của bà trên đầu tủ búp-phê. Thứ thuốc đó hình như vô dụng. Bà uống một muỗng to đầy thuốc bốn lần mỗi ngày, nhưng chẳng thấy kết quả tốt đẹp gì, bà vẫn cứ khó chịu như trước. Lượng thuốc nhiều như vậy chắc chắn phải tốt cho người ta chứ. Nhưng nếu không tốt thì thuốc quả là vô dụng.

A-ha, được rồi! George bất thành linh nảy ra ý tưởng. Mình sẽ chế thứ thuốc khác, rất mạnh, rất dữ dội, rất kỳ diệu, tới nỗi hoặc bà sẽ hoàn toàn khỏi bệnh hoặc đầu bà sẽ bị nổ tung. Mình sẽ chế một thứ thần dược mà chưa bác sĩ nào trên thế gian làm được.

George nhìn đồng hồ trên tường nhà bếp. Mười giờ năm phút. Còn khoảng một tiếng nữa mới tới giờ bà uống thuốc tiếp theo. Nó nhảy cẫng lên, reo to:

- A! Đây rồi! Thần dược của mình sẽ là chất này:

*Một con bọ cánh cứng và một con bọ nháy,
Hai con ốc sên cùng ba con thằn lằn,
Một con giun biển nhớt nhúa,
Kim độc của một con ong vò vẽ,
Nước cốt của trái mận hoang,
Bột xương đầu gối của loài gấu túi,
Cùng hòa với trăm thứ khác.
Thứ nào cũng có mùi vị ghê tởm.*

Mình sẽ khuấy đều, mình sẽ đun sôi,
Hộp chất mạnh thật là khó nuốt.
Bịt mũi lại, một muỗng đầy,
Nuốt một cái, đừng sợ hãi.
Bà thích không, bà thân yêu?
Bà sẽ nổ tung?
Bà sẽ bay ra đường?
Bà sẽ xì ra khói?
Kêu xèo xèo như lon cô-ca?
Làm sao cháu biết được?
Chờ xem vậy.
Ôi, bà ơi!
Giá bà biết cháu đang dành gì cho bà!

GEORGE ĐIỀU CHẾ THUỐC

George mở tủ lôi ra một cái xoong thật lớn, khệ nệ để lên bàn.

Chợt có tiếng the thé vang lên từ phòng bên cạnh:

- George! Cháu đang làm gì vậy?

George nói lớn:

- Thưa bà, không có gì đâu ạ!

- Đừng tưởng rằng đóng cửa là bà không nghe được tiếng xoong nổi khua nhé.

- Cháu đang dọn dẹp sạch sẽ trong bếp bà ạ.

Im lặng.

George hoàn toàn không nghi ngờ về cách nó sắp điều chế thứ thuốc nổi tiếng này. Nó không cần lãng phí thời gian để suy nghĩ có nên bỏ vào nồi một chút thứ này, hay một chút thứ nọ. Rất đơn giản. Nó sẽ bỏ vào nồi **TẤT CẢ MỌI THỨ** nó có thể tìm thấy. Không cần phải lang thang tìm kiếm. Không cần phải đo lường. Không cần biết nó có hiệu quả hay không. Chỉ cần theo nguyên tắc này: cứ cho vào nồi những chất lỏng, hoặc giống như bột, hoặc nhầy nhụa nhớp nháp.

Từ trước đến nay chưa ai điều chế thuốc như vậy. Nếu nó không chữa được bệnh cho bà ngoại, nó cũng tạo nên những kết quả hấp dẫn đáng xem.

George quyết định đi từng phòng trong nhà xem có thể thu lượm được gì.

Nó muốn vào phòng tắm thăm dò trước tiên. Trong đó luôn có nhiều thứ rất ngộ nghĩnh. Thế là nó khệ nệ khiêng cái nôi to tướng lên lầu.

Trong phòng tắm, nó thèm thuồng nhìn tủ thuốc đáng sợ và nổi tiếng. Nó không dám lại gần, vì đó là thứ duy nhất trong nhà mà nó bị cấm không được đụng vào. Nó đã long trọng hứa với cha mẹ, nên nó không dám vi phạm. Cha mẹ nó nói trong đó có những thứ có thể làm chết người. George thật sự không muốn có người chết dưới tay nó. George để nôi xuống sân, bắt tay vào việc.

Nó lấy chai DẦU GỘI ĐẦU trút hết vào nôi, nói một mình:

- Thứ này sẽ rửa sạch bao tử của bà.

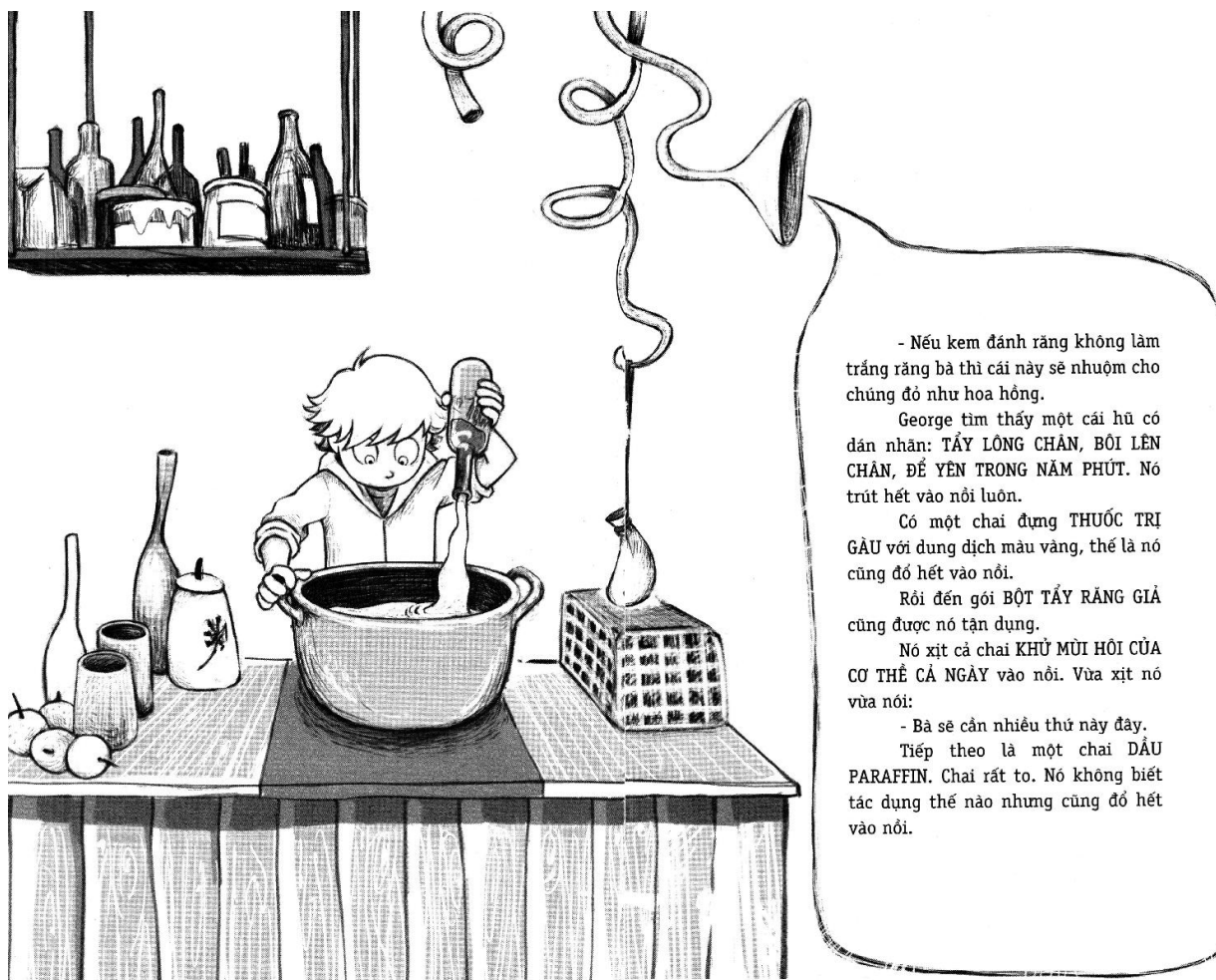
Sau đó, nó lấy một ống KEM ĐÁNH RĂNG đầy nặn vào nôi y như con rắn dài ngoằn ngoèo, lăm bằm tiếp:

- Nó sẽ làm hàm răng xám xịt của bà trắng ra.

Trên tủ có một bình xịt KEM CẠO RÂU của cha mà nó rất thích lấy chơi. Nó ấn nút và giữ chặt ngón tay cho đến khi kem xịt ra hết, vun lên thành núi bột kem trong nôi.

Với lọ KEM DƯỠNG DA MẶT GIÀU VITAMIN, nó dùng mấy ngón tay vết sạch.

Tiếp theo là chai THUỐC SƠN MÓNG TAY màu đỏ chói được trút vào nôi, nó nghĩ:



- Nếu kem đánh răng không làm trắng răng bà thì cái này sẽ nhuộm cho chúng đỏ như hoa hồng.

George tìm thấy một cái hũ có dán nhãn: TẮY LÔNG CHÂN, BÔI LÊN CHÂN, ĐỂ YÊN TRONG NĂM PHÚT. Nó trút hết vào nồi luôn.

Có một chai đựng THUỐC TRỊ GÀU với dung dịch màu vàng, thế là nó cũng đổ hết vào nồi.

Rồi đến gói BỘT TẮY RĂNG GIẢ cũng được nó tận dụng.

Nó xịt cả chai KHỬ MÙI HÔI CỦA CƠ THỂ CẢ NGÀY vào nồi. Vừa xịt nó vừa nói:

- Bà sẽ cần nhiều thứ này đây.

Tiếp theo là một chai DẦU PARAFFIN. Chai rất to. Nó không biết tác dụng thế nào nhưng cũng đổ hết vào nồi.

- Nếu kem đánh răng không làm trắng răng bà thì cái này sẽ nhuộm cho chúng đỏ như hoa hồng.

George tìm thấy một cái hũ có dán nhãn: TẮY LÔNG CHÂN, BÔI LÊN CHÂN, ĐỂ YÊN TRONG NĂM PHÚT. Nó trút hết vào nồi luôn.

Có một chai đựng THUỐC TRỊ GÀU với dung dịch màu vàng, thế là nó cũng đổ hết vào nồi.

Rồi đến gói BỘT TẮY RĂNG GIẢ cũng được nó tận dụng.

Nó xịt cả chai KHỬ MÙI HÔI CỦA CƠ THỂ CẢ NGÀY vào nồi. Vừa xịt nó vừa nói:

- Bà sẽ cần nhiều thứ này đây.

Tiếp theo là một chai DẦU PARAFFIN. Chai rất to. Nó không biết tác dụng thế nào nhưng cũng đổ hết vào nồi. Trong phòng tắm không còn gì nữa, nó bèn đến phòng ngủ của mẹ. Trên bàn trang điểm nó thấy một chai thật đẹp, thì ra là CHAI XỊT TÓC HIỆU HELGA. GIỮ CÁCH XA TÓC 30 CM VÀ XỊT NHẹ NHÀNG. Rồi đến chai NƯỚC HOA HIỆU CỬ DẪN có mùi beo béo của phó-mát cũ, rồi đến một HỘP PHẤN HỒNG để trang điểm và hai cây SON MÔI màu đỏ choét. Nó cho tất cả vào nồi.

Không tìm được gì trong phòng ngủ nữa, George khiêng cái nồi xuống lầu và đi vào phòng giặt đồ. Trong phòng có nhiều kệ và trên kệ có đủ thứ đồ hăm-bà-lăng.

Trước hết, nó lấy một hộp to có ghi hàng chữ: XÀ BÔNG BỘT SIÊU TRẮNG DÙNG CHO MÁY GIẶT TỰ ĐỘNG. George không biết bà có tự động hay không nhưng nó chắc chắn bà ở dơ vô cùng, vì vậy nó trút cả hộp bột xà bông vào trong nồi.

Sau đó nó lấy HỘP XI ĐÁNH BÓNG SÀN NHÀ, TẨY RỬA CHẤT BẨN VÀ VẾT Ồ TRÊN SÀN NHÀ, GIÚP MỌI THỨ TRỞ NÊN SÁNG BÓNG, moi hết chất sáp màu vàng ra khỏi hộp và cho vào nồi.

Có một hộp giấy ghi là THUỐC TRỊ VE CHÓ, KHÔNG ĂN ĐƯỢC, NẾU ĂN VÀO, CHÓ SẼ NỔ TUNG. "Tốt!" George hài lòng với câu chú thích này, đổ cả hộp vào nồi.

George thấy một hộp giấy khác ghi là HẠT DÀNH CHO CHIM HOÀNG YẾN, nó trút mớ hạt đó vô luôn.

Rồi nó xem trong thùng đồ đánh giầy, và tìm thấy nào là bàn chải, hộp xi, vải chà bóng. Chợt nhớ ra thuốc của bà có màu nâu, nó nghĩ thần dược của nó phải cùng màu nâu, nếu không bà sẽ nghi ngờ. Nó bèn chọn HỘP XI ĐÁNH GIÀY MÀU NÂU và dùng muỗng múc hết xi cho vào nồi. Tuyệt lắm, lát nữa nó sẽ khuấy sau.

Trên đường trở lại bếp, nó thấy chai RƯỢU GIN trên tủ búp phê. Bà khoái rượu gin lắm, nhưng mỗi tối bà chỉ được phép uống một chút mà thôi. Bây giờ George sẽ đãi bà một chén và nó rót hết rượu vào nồi.

Trong nhà bếp, George đặt cái nồi to lên bàn, tiến đến tủ đựng chén. Nó thấy trong tủ có rất nhiều chai lọ đủ loại. Nó lựa mấy thứ sau đây cho vào nồi:

MỘT LON BỘT CÀ-RY

MỘT LON BỘT MÙ-TẠT

MỘT CHAI TƯƠNG ÓT "CỰC CAY"

MỘT LON TIÊU

MỘT CHAI SỐT CỦ CẢI

George nói lớn:

- Xong! Đủ lắm rồi!

Từ phòng bên cạnh, tiếng bà rít lên:

- George! Cháu nói với ai trong bếp vậy? Định làm gì thế hả?

George vội trả lời:

- Không, thưa bà. Không có gì đâu.

- Đến giờ bà uống thuốc chưa?

- Chưa đâu bà. Khoảng nửa giờ nữa.

- Cháu đừng quên đấy.

George đáp:

Không. Cháu hứa sẽ không quên, thưa bà.

THUỐC GIA SÚC

Tới lúc này, George bỗng nảy ra thêm sáng kiến.

Nó biết tủ thuốc trong nhà bị cấm. Nhưng còn một số thuốc chai để trên kệ trong nhà kho bên cạnh chuồng gà thì sao? Thuốc trị bệnh cho gia súc đấy? *Chúng* thì sao?

Chẳng có ai cấm nó không được đụng vào *số thuốc này*.

George nghĩ thật kỹ. Keo xịt tóc, kem cạo râu và xi đánh giày đều rất tốt. Chắc chắn sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ. Nhưng thứ thần dược của nó cần phải có thêm một lượng thuốc thật, dù ít, thì mới mạnh mẽ.

George khiêng cái nôi đầy ba phần tư khá nặng ra cửa sau. Nó băng qua sân, hướng về nhà kho. Nó biết cha không có ở đó, ông đang phơi cỏ trên một cánh đồng.

- Bên trong nhà kho bụi bặm, nó đặt cái nôi xuống bằng ghế, ngược mắt nhìn kệ thuốc. Có năm chai to tướng: hai chai thuốc viên, hai chai thuốc nước và một chai thuốc bột. Nó nói to: Mình sẽ dùng tất cả. Bà cần chúng. Bà rất cần chúng!

Chai đầu tiên nó lấy xuống chứa thuốc bột màu cam. Trên nhãn có ghi: DÀNH CHO GÀ BỊ MẬT, GÀ MÁI BỊ ĐAU BỤNG, ĐAU MỎ, CHÂN QUÈ, RÙ, Ủ RỮ, RỤNG LÔNG, HÒA MỘT MUỖNG VỚI MỘT XỔ THỨC ĂN.

George đổ cả hai chai vào nôi, lẩm bẫm:

- Bà sẽ không rụng sợi lông nào sau khi dùng liều thuốc như vậy đâu.

Chai thuốc tiếp theo chứa năm trăm viên màu tím to tướng. Trên nhãn có ghi: DÙNG CHO NGỰA BỊ ĐAU HỌNG, NGÀY UỐNG HAI LẦN, MỖI LẦN MỘT VIÊN.

George nói:

- Bà không bị đau họng nhưng lưỡi bà sắc lắm. Chắc thuốc có thể chữa được.

Thế là năm trăm viên thuốc tím to tướng được cho vào nôi.

Sau đó là chai thuốc nước màu vàng đặc sệt. Trên nhãn có chữ DÙNG CHO TRÂU BÒ BỊ NỔI MỤN, GHỀ LỖ, GẤY SỪNG, THỞ HÔI, ĐAU TAI, ĐAU RĂNG, NHỨC ĐẦU, ĐAU MÓNG, ĐAU ĐUỐI VÀ SỪNG VÚ.

George nói:

- Bà ngoại cái kình trong phòng khách thì bệnh nào cũng có cả.

Thế là George đổ ồng ộc chai thuốc nước vàng vào cái nôi đã gần đầy.

Chai tiếp theo chứa chất lỏng đỏ rực dùng cho cừu. Cái nhãn ghi: DÙNG ĐỂ DIỆT GHỀ VÀ BỌ CHẾT CỪU. PHA MỘT MUỖNG VÀO XÔ NƯỚC BỐN LÍT, DỘI LÊN LÔNG CỪU. CHÚ Ý, KHÔNG PHA MẠNH QUÁ, KÈO LÔNG CỪU RỤNG HẾT.

George nói:

- Chà, mình muốn bước vào, dội cái xô lên người bà ngoại để xem ghẻ và bọ chết nhảy ra. Nhưng không được. Bởi vậy bà phải uống thay cho bị dội.

Nó trút chất lỏng màu đỏ vào trong nôi.

Chai cuối cùng đầy những viên thuốc màu xanh lá dùng cho heo. Tầm nhãn ghi là: DÀNH CHO HEO NỖI MỤN, YẾU CHÂN, LÔNG TRỤI, HEO BỆNH. MỖI NGÀY MỘT VIÊN. NẾU NẶNG THÌ HAI VIÊN, NHƯNG NHIỀU HƠN SẼ LÀM HEO NỖI ĐIÊN.

George nói:

- Bà sẽ cần liều thuốc mạnh nhất.

George cho tất cả, hàng trăm, hàng trăm viên vào nồi.

Trên ghế có một thanh gỗ mà cha George thường dùng để quậy sơn. Nó lượm lên bắt đầu khuấy chất thuốc thần kỳ của nó. Hỗn hợp đặc như kem. Từ dưới đáy nồi nhiều màu sắc tuyệt vời nổi lên, trộn vào nhau từ hồng, xanh, vàng, và nâu.

George tiếp tục khuấy thật kỹ nhưng vẫn còn hàng trăm viên dưới đáy nồi chưa tan, trên mặt vẫn còn lớp phấn trang điểm của mẹ. Nó nghĩ:

- Mình sẽ phải nấu sôi tất cả. Cái nồi này cần được để trên bếp và nấu sôi lên.

Nó bê cái nồi to tướng nặng trĩu loạng choạng bước trở lại nhà.

Khi đi ngang ga-ra nó dừng lại, bước vào xem có thứ gì ưng ý không, và nó đã thêm vào nồi một xị nhớt - để giúp máy móc trong cơ thể bà hoạt động trơn tru hơn, một ít chất chống đông - để giúp bộ tản nhiệt của bà không bị đông cứng trong mùa đông, và một vốc đầy mỡ bò - để bôi trơn những khớp xương kêu cọt két của bà.

Rồi nó đi thẳng vào trong bếp.

NẤU THUỐC

Trong bếp, George đặt nồi lên bếp ga, vặn lửa ở mức cao nhất. Một giọng nói gớm ghiếc từ phòng bên cạnh vang lên:

- George! Đến giờ bà uống thuốc rồi!

George đáp:

- Chưa đâu bà. Còn những hai mươi phút nữa mới tới mười một giờ.

- Cháu đang bày trò nghịch ngợm gì trong đó vậy? Bà nghe có tiếng động.

George nghĩ cách tốt nhất là không trả lời. Nó tìm thấy một cái muỗng gỗ thật dài trong ngăn tủ, bèn dùng để khuấy mạnh. Nồi thuốc bắt đầu ngày càng nóng.

Chẳng mấy chốc, hỗn hợp bắt đầu sôi và nổi bọt, bốc lên trần làn khói có màu xanh của lông công, tràn ngập nhà bếp một mùi dễ sợ làm cho George ngọt ngào phải thở phì phò. Chưa bao giờ nó ngửi thấy mùi như vậy. Mùi nồng kinh khiếp, dữ dội, điên cuồng, có vẻ ma thuật và kỳ quái sao đó. Khi khói tràn ngập mũi, nó cảm thấy đầu mình như có pháo nổ bên trong, rồi có luồng điện chạy đau buốt khắp chân. Nhưng nó thấy thật tuyệt diệu khi được chính tay mình thực hiện việc này. Nó dám thề rằng nó đã thấy những tia lửa sáng bắn ra từ đám bọt quay tít trong nồi.

Và bỗng nhiên George nhận thấy mình đang nhảy nhót quanh cái nồi đang bốc khói, miệng hát những lời lẽ kỳ lạ tự dưng hiện ra ở trong đầu:



Nước súp nóng bỏng,

Mẻ thuốc của phù thủy

Sôi sùng sục bọt, tỏa khói xanh biếc

Cả khói lẫn bọt, bắn tung tóe

Nồi thuốc to đang sủi bọt, hoan hô

Hãy nhìn nó chảy òng ọc tung tóe

Hãy nghe nó sôi rin rít trong nồi

Hãy nghe tiếng bà cầu nguyện.

SƠN NÂU

George tắt bếp. Nó phải để cho thuốc nguội.

Khi nồi thuốc không còn bốc khói và nổi bọt nữa, nó nhìn thấy chỉ là một màu xanh đậm. George nói:

- Cần phải thêm màu nâu. Thuốc phải có màu nâu nếu không bà sẽ nghi ngờ.

George chạy ra ngoài, xông vào nhà kho chỗ cha cất sơn. Trên kệ nó thấy một hàng dài những hộp sơn đủ màu: đen, xanh lá cây, đỏ, hồng, trắng, và nâu. Nó với tay lấy hộp màu nâu. Trên tấm nhãn ghi: SƠN NÂU, SƠN ĐẬU CỨNG BÓNG. Bằng một chiếc tuốc-nơ-vít, George nạy nắp hộp sơn. Sơn còn ba phần tư hộp. Nó chạy về bếp đổ hết hộp sơn vào nồi, rồi dùng muống gỗ dài khuấy nhè nhẹ. A-ha! Tuyệt! Chất thuốc chuyển sang màu nâu rồi! Một màu nâu tuyệt vời!

Bỗng nó nghe tiếng bà vang lên từ phòng khách:

- Thuốc của bà đâu? Cháu cố tình quên bà. Bà sẽ nói cho mẹ cháu biết.

- George đáp: Cháu không quên bà đâu. Cháu luôn nghĩ tới bà mà. Nhưng còn mười phút nữa.

Tiếng bà rít the thé:

- Mà y là con giòi bắn thỉu! Mà y là đồ sâu bọ lười biếng, không vâng lời! Đồ to xác!

George lấy chai thuốc thật trong tủ búp-phê, mở nút và trút hết vào bồn rửa chén. Sau đó, nó lấy một cái ca nhỏ múc thần dược của

nó chiết vào chai và đóng nút lại.

Chai thuốc nguội hẳn chưa? Chưa. Nó cầm chai để dưới vòi nước lạnh vài phút. Nhấn chai thuốc bị nước làm tróc ra. Không sao. Nó vội lấy khăn lau chai cho khô.

Tất cả đã sẵn sàng.

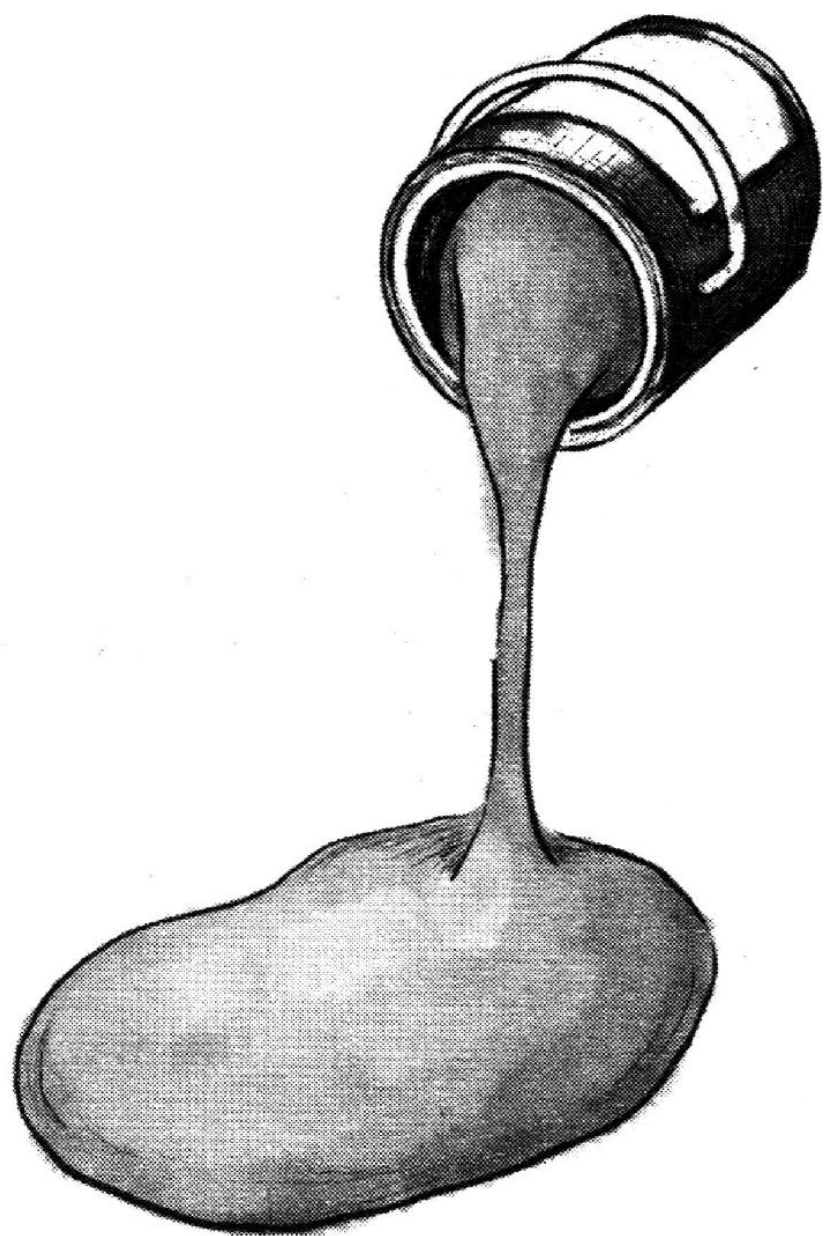
Giờ phút trọng đại đã đến. Nó hét to: - Đến giờ uống thuốc, thưa bà.

Nó nghe tiếng cầu nhàu đáp lại:

- Bà cũng hy vọng như thế.

George cầm cái muỗng bạc luôn để sẵn trên tủ búp phê lên.

Một tay cầm muỗng, tay kia cầm chai thuốc, George tiến vào phòng khách.



BÀ NGOẠI, UỐNG THUỐC

Bà ngoại ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ. Lưng bà còng xuống. Cặp mắt nhỏ tinh quái theo dõi George thật kỹ khi nó băng ngang phòng tiến về phía bà. Bà cau kinh:

- Cháu chậm trễ quá.
- Cháu nghĩ là không trễ đâu bà ạ.

Bà hét lớn:

- Đừng ngắt lời khi bà đang nói chứ.
- Nhưng bà đã nói hết câu rồi.
- Lại nữa. Luôn luôn ngắt lời và tranh cãi. Cháu là đứa bé thật đáng chán. Mấy giờ rồi?
- Đúng mười một giờ ạ.
- Lại cái tật dối trá. Đừng nói nữa. Đưa thuốc đây. Trước hết phải lắc chai cho kỹ, rồi sau đó rót ra muỗng. Nhớ rót cho đầy.
- Bà sẽ nuốt ực một lần hay bà hớp từng hớp một?

Bà uống như thế nào mắc mớ gì tới cháu hả? Rót ra muỗng đi. George mở nút chai, từ từ rót vào muỗng chất thuốc màu nâu. Nó không thể nào không nghĩ tới tất cả những thứ kỳ quặc, điên rồ được dùng để điều chế. Kem cạo râu, thuốc tẩy lông, thuốc trị gàu, xà bông cho máy giặt tự động, thuốc trị bọ chét chó, xi đánh giày, tiêu, nước sốt củ cải và tất cả những thứ còn lại. Chưa tính các loại thuốc gia súc... và son màu nâu.

George nói:

- Bà há to miệng để cháu đút vào.

Bà ngoại há cái miệng nhăn nhúm nhỏ bé, nhe hàm răng xám xịt gớm ghiếc ra.

- Đây, bà nuốt đi!

George thọc muỗng vào miệng bà, dốc cho thuốc chảy trôi xuống họng bà. Xong nó bước lui ra chờ kết quả.

Ồ. Thật đáng để xem.

- Ọe!

Bà ọe lên một tiếng thật to, sau đó cả người bà bắn tung lên không. Như có ai đó gắn dây điện qua mặt ghế và nối điện vào. Bà bắn lên như hình nộm từ trong hộp đồ chơi... bà không rơi xuống... bà ở nguyên một chỗ... lơ lửng trong không trung... cách mặt đất khoảng sáu tấc... vẫn trong tư thế ngồi... nhưng cứng ngắc... đông cứng... run rẩy... mắt lồi ra... tóc dựng đứng.

George lễ phép hỏi:

- Có chuyện gì vậy bà? Bà có sao không?

Lơ lửng trên không, bà ngoại không nói được lời nào.

Tác dụng của thần dược hẳn thật kinh khủng.

Theo cách bà phóng ra khỏi ghế như vậy, ta phải nghĩ rằng bà nuốt nhầm que còi sắt nóng đỏ. Rồi bà rơi bịch xuống ghế. Đột nhiên bà thét lên:

- Gọi cứu hỏa! Bụng bà đang bốc cháy!



George nói:

- Thuốc của bà đó. Nó mạnh và hay quá!

Bà lão hét to:

- Cháy! Cháy tầng hầm! Lấy xô nước! Vội nước! Nhanh lên!

- George xoa dịu: Bình tĩnh đi bà.

Nhưng George hơi hốt hoảng khi thấy khói bốc ra từ miệng và mũi bà. Những đám khói đen bay tràn ngập căn phòng. Nó nói:

- Trời ơi! Bà đang cháy.

- Dĩ nhiên bà đang cháy. Bà sẽ bị cháy giòn rụm, bị chiên thành bánh xèo, bị luộc chín như củ cải đó.

George chạy vào bếp rồi trở lại với ca nước. Nó kêu lên:

- Bà há miệng ra.

Khói cuộn cuộn làm nó khó thấy rõ miệng bà, nhưng rồi cũng đổ vào cuống họng bà được nửa ca nước. Từ bụng bà vang ra tiếng xèo xèo như ta đổ chảo đang sôi vào vôi nước lạnh. Bà há hốc miệng thở hổn hển, sau đó có tiếng ồng ộc, nước trào ra miệng và khói tan. George nói với vẻ tự hào:

- Lửa tắt rồi. Bà sẽ thấy khỏe ngay.

Bà hét lên the thé:

- *Khỏe hả? Ai khỏe?* Trong bao tử bà như có ai đang nhảy, trong bụng dưới có cái gì đang bò ngoằn ngoèo, còn dưới đất có gì đang đập liên hồi.

Bà bắt đầu nhảy chồm chồm lên trên ghế, rõ là không dễ chịu. George nói:

- Bà sẽ thấy thứ thuốc đó thật là tốt.

Bà hét lên:

- *Tốt hả?* Tốt cho bà hả? Không đâu. Nó đang giết bà.

Bà bắt đầu phình lên, phồng to ra, như thể ai đang thổi vào.

Bà sẽ nổ chứ?

Mặt bà đổi từ đỏ sang xanh.

Nhưng khoan. Bà bị một lỗ xì ở đâu đó. Nó nghe tiếng hơi thoát ra. Bà không còn phình lên nữa. Bà xẹp dần, bà teo tóp lại, héo quắt lại trở thành chính bản thân mình. George hỏi:

- Bà thấy thế nào?

Không có tiếng trả lời.

Rồi một chuyện kỳ cục xảy ra. Thân hình bà vặn vẹo, co giật, bật ra khỏi ghế và đứng bằng hai chân ngay ngắn trên tấm thảm. George kêu lên:

- Tuyệt quá! Lâu lắm rồi bà mới đứng được như vậy. Bà nhìn xem! Bà tự đứng dậy một mình, thậm chí không cần chống gậy!

Bà không nghe nó nói. Mắt bà trở lại trạng thái lơ ra, bất động cứ như đang lưu lạc thế giới xa xôi nào vậy.

George tự nhủ, thần được đấy. Nó cảm thấy thích thú được theo dõi mọi diễn biến đang xảy ra với bà. Nó không đoán được tiếp theo sẽ là gì.

Chẳng mấy chốc nó biết ngay.

Bà đột nhiên bắt đầu lớn dần lên. Lúc đầu còn khá chậm, chỉ cao lên từng chút một... lên, lên nữa... từng phân... ngày càng cao hơn.

Nhưng khi bà vượt qua mức một mét sáu lăm và nhích dần lên mức một mét tám mươi, George nhảy dựng lên hét lớn:

- Bà ơi! Bà đang lớn! Bà còn lớn thêm nữa! Khoan đã! Dừng lại đi bà ơi! Nếu không, bà sẽ đụng trần nhà!

Nhưng bà vẫn không dừng ở đó.

Cảnh tượng thật kỳ diệu. Bà ngoại gầy gơ xương ngày càng cao lên, dài thêm, mỏng đi cứ như bà là một cục cao su bị bàn tay vô hình kéo dài ra mãi.

Khi đầu bà chạm trần, George tưởng bà sẽ dừng lại. Nhưng không phải. Có tiếng răng rắc và những mảnh vôi, xi măng rơi xuống lả tả. George nói:

- Bà nên dừng lại đi chứ. Cha mới cho người quét vôi toàn bộ căn phòng mà.

Tuy nhiên không gì có thể ngăn bà lại. Đầu và vai bà xuyên qua trần rồi biến mất, vậy mà bà vẫn cứ tiếp tục cao thêm.

George chạy lên phòng ngủ trên lầu. Nó thấy cái đầu bà nhô lên khỏi sàn như cái nấm rơm. Rốt cuộc, bà cũng nói được. Bà la to:

- Ái chà! Ta tới đây rồi. Chúa ơi!

George nói:

- Dừng lại đi bà.

Bà hét vang, vẻ hào hứng:

- Chúng ta không ngừng lớn. Xem bà lớn lên đây này.

George nói:

- Đây là phòng ngủ của cháu. Bà gây ra cảnh bừa bãi trong phòng cháu.

Bà vẫn phấn khích:

- Thuốc tuyệt vời quá. Cho bà thêm chút nữa.

George nghĩ rằng bà thật quái gở. Bà hồi thúc:

- Cho bà thêm thuốc đi. Lấy ra mau! Bà sắp hết lớn rồi!

George vẫn còn cầm chai thuốc và muỗng trong tay. Nó thấy không có gì trở ngại, bèn rót liều thuốc thứ hai trút vào miệng bà.

- Oái!

Bà thét lên, thân người tiếp tục vươn cao. Chân vẫn còn trên sàn phòng khách lầu dưới, nhưng đầu đã nhô lên tới trần phòng ngủ của George. Từ trên cao, bà gọi xuống:

- Nhìn đây, bà đang cao lên nữa.

George nói to:

- Trên đó là tầng gác áp mái nhà, đầy gián, nhện. Bà đừng lên đó.

Tách! Đầu bà ngoại chui qua trần cứ như chui qua tảng bơ.

George đứng trong phòng ngủ của mình, nhìn mớ hỗn độn quanh phòng. Dưới sàn và trên trần là hai lỗ to tướng, thân bà xuyên qua đó như một cây cột. Hai chân ở tít phòng dưới còn đầu ở tận phòng áp mái.

Tiếng bà rít lên the thé từ phòng trên vọng xuống:

- Bà vẫn còn đang lớn. Cho bà thêm một liều thuốc nữa và bà sẽ xuyên qua mái nhà luôn.

George cố hét to cho bà nghe:

- Không được! Bà sẽ làm đổ nhà bây giờ!

Bà ngoại la lối:

- Dẹp cái nhà quái quỷ này đi. Bà cần không khí trong lành! Hai mươi mấy năm nay bà chưa được ra ngoài!

George chấp hai tay vào nhau rên ri:

- Trời ơi! Bà sẽ xuyên qua mái nhà mất.

George lao xuống lầu, ra cửa sau, chạy ào ra sân. Nếu bà trở thủng mái nhà thì thật kinh khiếp. Cha nó sẽ nổi giận. Bản thân nó sẽ chịu trách nhiệm. Chính nó đã chế ra thuốc và đã cho bà uống quá nhiều. Nó thăm thì nguyện cầu: "Bà ơi, xin bà đừng trở thủng mái nhà."

CON GÀ MẠI NẤU

George đứng trong sân, ngược nhìn lên mái nhà. Ngôi nhà được lợp ngói đỏ, có những ống khói cao vút tuyệt đẹp.

Vẫn chưa thấy dấu hiệu của bà. Chỉ có một con chim sơn ca đậu trên chụp ống khói đang hót líu lo. George nghĩ bà chắc bị kẹt trong căn phòng áp mái, nó mừng lắm.

Bỗng nhiên một viên ngói lạch cạch rơi xuống sân. Con chim sơn ca hoảng sợ bay đi.

Rồi một viên nữa rơi xuống.

Rồi thêm năm sáu viên ngói nữa.

Từ bên trong, đầu của bà chầm chậm chui lên khỏi mái ngói như một con quái vật. Sau đó đến cái cổ gầy nhom... và hai vai... Bà ngoại hét lên:

- Thế nào hả cháu? Cháu thấy đầu bà ra sao?

George vươn cổ hỏi:

- Bà không nghĩ rằng nên dừng lại ư?



Bà trả lời:

- Bà dừng lại rồi. Tuyệt quá! Bà đã bảo bà có năng lực kỳ diệu! Bà đã nói bà có pháp thuật trên đầu ngón tay! Cháu không thèm nghe. Cháu không muốn nghe bà!

George gào lên:

- Bà ơi! bà chẳng làm gì được đâu! Cháu làm đó! Cháu đã điều chế thuốc mới!

- *Thuốc mới! Cháu á?* Chuyện vợ vẫn!

George tiếp tục gào:

- Cháu đã chế mà!

- Cháu lại dối trá nữa! Cháu luôn luôn nói dối.

- Cháu thề cháu không nói dối.

Gương mặt già cả nhăn nheo nhìn xuống George vẻ nghi ngờ. Bà hét lớn:

- Cháu bảo tự tay cháu điều chế thuốc mới hả?

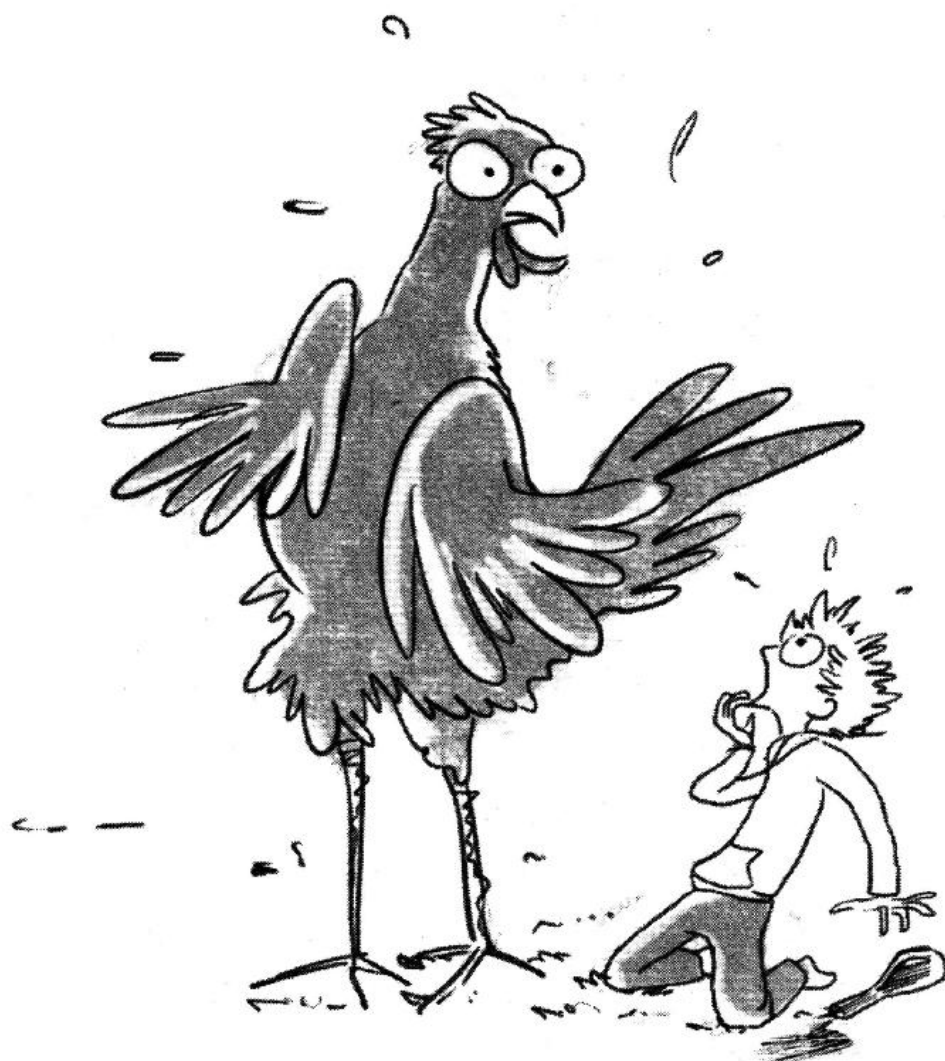
- Vâng, thưa bà. Tự cháu điều chế.

Bà ngoại trả lời:

Bà không tin. Nhưng ở trên này bà thấy dễ chịu lắm, lấy cho bà tách trà.

Một con gà mái nâu đang mổ thức ăn trong sân cạnh chỗ George đứng. Nó nảy ra một ý hay. Nó mở nhanh nắp chai thuốc, rót thuốc ra muống, cúi xuống đưa ra trước mặt con gà và nói to:

- Bà ơi, xem nè. Cúc cúc cúc... Gà ơi, lại đây ăn đi.



Lũ gà là loài gia cầm ngu si, và rất tham ăn. Cái gì chúng cũng cho là đồ ăn. Con gà này tưởng cái muống đầy những thóc. Nó nhảy tới, nghiêng đầu nhìn muống, George cười khe khẽ:

- Mổ đi gà. Gà ngoan lắm. Cúc cúc cúc... Mổ đi gà.

Con gà mái nâu vươn dài cổ ra mổ bóc một cái. Mỏ nó ngậm đầy thóc.

Hiệu quả nhanh như điện giật.

- Quác!

Con gà kêu thất thanh và bay vút lên như hỏa tiễn. Nó bay cao tới mái nhà.

Rồi nó rơi xuống sân. Lông nó dựng đứng cả lên. Bàn mặt ngốc nghếch của nó đầy vẻ kinh ngạc. George đứng theo dõi. Bà ngoại trên nóc nhà cũng chăm chú dõi theo.

Con gà đứng dậy. Cặp chân nó hơi run. Trong cổ họng nó có tiếng ồ ồ ọc. Mỏ nó há ra rồi khép lại liên tục. Có vẻ nó bệnh nặng lắm. Bà ngoại cau kinh hét lên:

- Cháu đã gây ra điều đó, thằng ngốc ạ. Con gà sắp chết rồi. Cha cháu sẽ không tha đâu. Hắn sẽ phạt roi cháu đến nơi đến chốn.

Thình lình, một làn khói đen bốc ra từ mỏ gà. Bà hét om sòm:

- Nó cháy rồi! Con gà cháy kìa!

George chạy tới máng nước, lấy một xô nước mang lại.

Tiếng bà vẫn léo nhéo trên cao:

- Nó sẽ bị quay chín trong chõc lát và sẽ ăn thịt được ngay.

George đổ cả xô nước lên con gà. Xèo xèo, xèo xèo, khói tan.

Bà la lên:

- Con gà đã đẻ quả trứng cuối cùng. Sau khi bốc cháy, nó sẽ không còn đẻ được nữa.

Lửa tắt. Con gà có vẻ khá hơn. Nó đứng ngay ngắn, vỗ cánh, hạ mình xuống đất dường như sắp nhảy. Và nó đã nhảy. Nó nhảy thật cao trong không trung, một cú nhào lộn hoàn hảo và cuối cùng đáp xuống đất trên hai chân.

Từ chỗ mái nhà, bà hét lên:

- Con gà làm xiếc! Một cú bung người nhào lộn tuyệt vời!

Bây giờ con gà bắt đầu to ra.

George chờ giây phút này. Nó hét vang:

- Nó đang lớn, bà ơi. Nó lớn ra kìa!

Con gà mái càng ngày càng to... càng ngày càng cao. Chẳng bao lâu kích thước của nó bằng bốn năm lần kích thước bình thường. George hỏi:

- Bà thấy chưa?

- Thấy rồi. Bà đang xem đây.

George nhảy lò cò từ chân này qua chân kia với vẻ kích động, chỉ vào con gà to tướng và nói:

- Nó đã uống thần dược của cháu và nó đang lớn giống như bà lúc nãy.

Nhưng có sự khác biệt giữa bà ngoại và gà. Bà càng cao thì lại càng ốm đi. Trong khi đó, con gà vẫn tròn trĩnh, xinh đẹp.

Bây giờ nó to hơn George rồi, nhưng nó chưa chịu dừng lại. Mãi đến khi nó bằng con ngựa mới chịu thôi. George nói:

- Tuyệt vời quá hả bà?

Giọng bà như hát:

Nó chưa cao bằng bà đâu. So với bà, nó quá nhỏ bé. Bà là người cao nhất!

HEO, BỐ, CŨU, NGỰA VÀ DỄ

Ngay lúc đó, bà Kranky vừa đi mua sắm trong làng về. Bà lái xe vào sân, mở cửa xuống. Một tay cầm chai sữa, một tay xách giỏ đồ.

Đập ngay vào mắt bà Kranky là con gà khổng lồ cao vời vời bên cạnh George bé tí xiu. Chai sữa tuột khỏi tay bà Kranky rơi xuống đất vỡ tan.

Nghe tiếng bà ngoại hét lên om sòm từ mái nhà, bà Kranky nhìn lên trông thấy đầu bà ló qua mái ngói, thế là giỏ đồ rơi phịch xuống đồ tung tóe.

Bà ngoại the thé hỏi:

- Con thấy sao hả Mary? Mẹ chắc con chưa bao giờ thấy con gà nào to như vậy. Con gà khổng lồ của George đó.

Bà Kranky lắp bắp nói:

- Nhưng... nhưng... nhưng...

- Thần dược của George đó! Cả mẹ và gà cùng được uống.

Bà Kranky kêu lên:

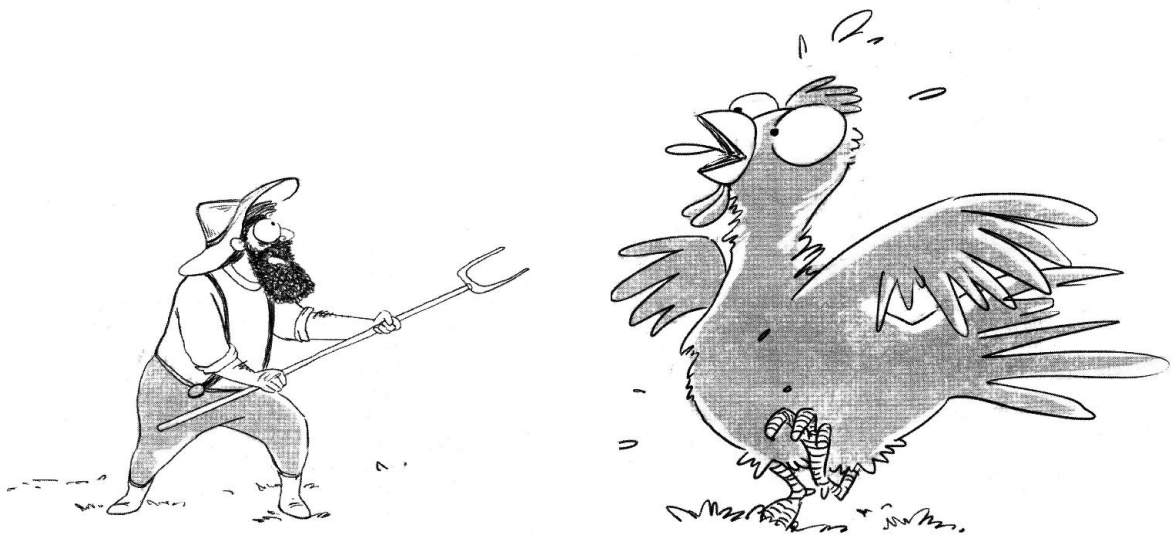
Nhưng làm sao mẹ lên được mái nhà? Bà trả lời:

- Đâu có! Chân mẹ vẫn còn đứng trên sân phòng khách mà.

Đến mức này thì bà Kranky không thể nào hiểu được. Bà Kranky đứng đó, mắt trợn trừng, miệng há hốc, cơ hồ sắp ngất.

Vừa lúc đó, cha George xuất hiện. Tên ông là Killy Kranky. Ông Kranky là người nhỏ con, chân vòng kiềng, đầu bự sụ. Ông là người cha tốt bụng đối với George, nhưng sống với ông không phải dễ vì ông hay để tâm đến những việc vụn vặt và hay bị kích động. Chuyện con gà mái đang đứng trên sân đương nhiên không phải là chuyện nhỏ. Ngay khi thấy nó, ông bỗng nhảy cẫng lên như có cái gì đột vào bàn chân vậy. Tay vung vẩy, ông hét to:

- Trời ơi! Cái gì thế? Chuyện gì xảy ra vậy? Ở đâu đến? Con gà khổng lồ! Ai làm vậy?



- George trả lời:

- Con.

Từ trên nóc nhà, bà hét xuống:

- Nhìn *tôi* đây! Đừng để ý con gà nữa! Xem *tôi* thế nào?

Ông Kranky ngược nhìn lên thấy bà ngoại, ông nói:

- Bà ngoại! Im đi! Đừng nói nữa!

Dường như ông không ngạc nhiên khi thấy đầu bà nhô ra trên mái nhà. Chính con gà thu hút ông. Chưa bao giờ ông thấy cảnh này. Nhưng ai làm vậy? ông nhảy lòng vòng, hét lên:

- Tuyệt quá! Thật là to! Thật khổng lồ! Thật vĩ đại! Thật kỳ diệu! Con làm cách nào vậy George?

George bắt đầu kể cho cha mẹ nghe về thần dược. Trong lúc đó, con gà mái nâu nằm xuống giữa sân và bắt đầu oóc - oóc - oóc - oóc liên tục.

Mọi người đều chú ý nhìn.

Khi con gà đứng dậy, trên mặt đất là một quả trứng khổng lồ, to cỡ trái banh bóng đá. Bà Kranky nói:

- Quả trứng khổng lồ đấy, tráng lên đủ cho 30 người ăn đấy.

George đáp:

- Nhiều lắm. Trong bếp còn cả một nồi đầy. Cả chai này cũng vậy.

Ông Kranky phấn khích nói to:

- George! Con còn bao nhiêu thuốc?

Ông Kranky nắm tay George kéo đi: - Đi theo cha. Cầm chai thuốc theo. Bao nhiêu năm nay cha đã cố tạo giống tốt cho gia súc để được nhiều thịt bò, thịt heo, thịt cừu hơn...

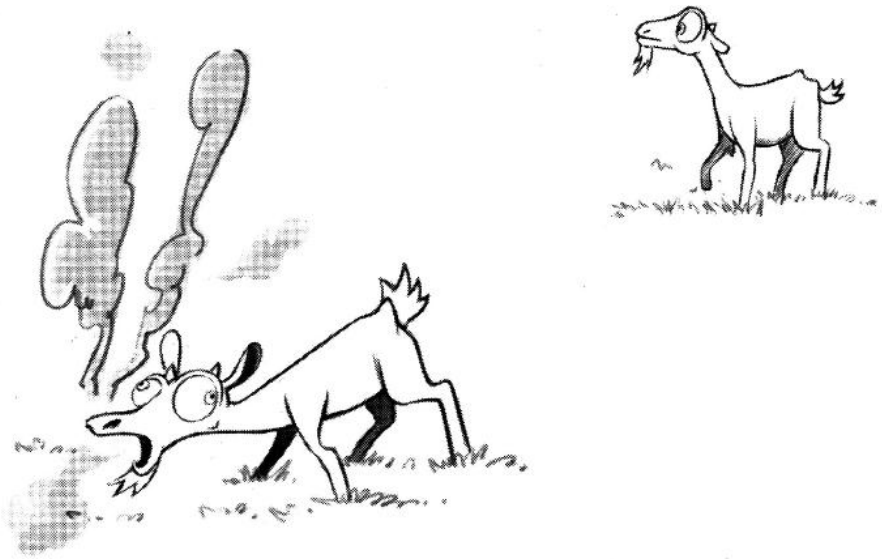
Trước tiên họ đi đến chuồng heo. George rót muỗng thuốc cho chú heo uống. Chú ta thở khói ra đằng mũi và chạy lung tung lên, sau đó bắt đầu lớn lên, lớn lên...

Cuối cùng trở thành chú heo to đùng như thế này...



Tiếp theo, họ đến chỗ bày bò ông Kranky đang vỗ béo để bán. George cũng cho mỗi con một muỗng thuốc và chuyện tương tự lại xảy ra...

Sau đó là bày cừu...



Rồi đến con ngựa nhỏ Jack Frost...

Cuối cùng, vì muốn đùa, nó cho nàng dê Alma một muổng...



CĂN CẦU CHO BÀ NGOẠI

Bà ngoại từ trên cao nhìn xuống thấy rõ mọi chuyện diễn ra bên dưới và không hài lòng chút nào. Bà muốn mình là trung tâm chú ý của mọi người nhưng không ai mảy may để ý đến. George và ông Kranky đang chạy tung tăng cùng lũ gia súc béo mập to tướng. Họ tỏ ra rất phấn khích. Bà Kranky đang rửa chén trong bếp. Chỉ mình bà đơn độc trên mái nhà. Bà hét to:

- Ê! George! Đồ súc vật nhỏ bé lười biếng! Lấy cho bà tách trà!

Ông Kranky nói:

- Đừng nghe lời bà. bà mắc kẹt ở đó mà lại tốt hơn.

George nói:

Nhưng chúng ta không thể để bà ở đó được. Lỡ trời mưa thì sao? Từ trên mái nhà vọng xuống tiếng hét:

- Chúng ta phải đưa bà ra. Nếu không sẽ khó yên thân với bà.

Bà Kranky trong bếp bước ra, đồng tình với George:

- Đúng đấy. Mẹ của em mà anh.

Ông Kranky nói:

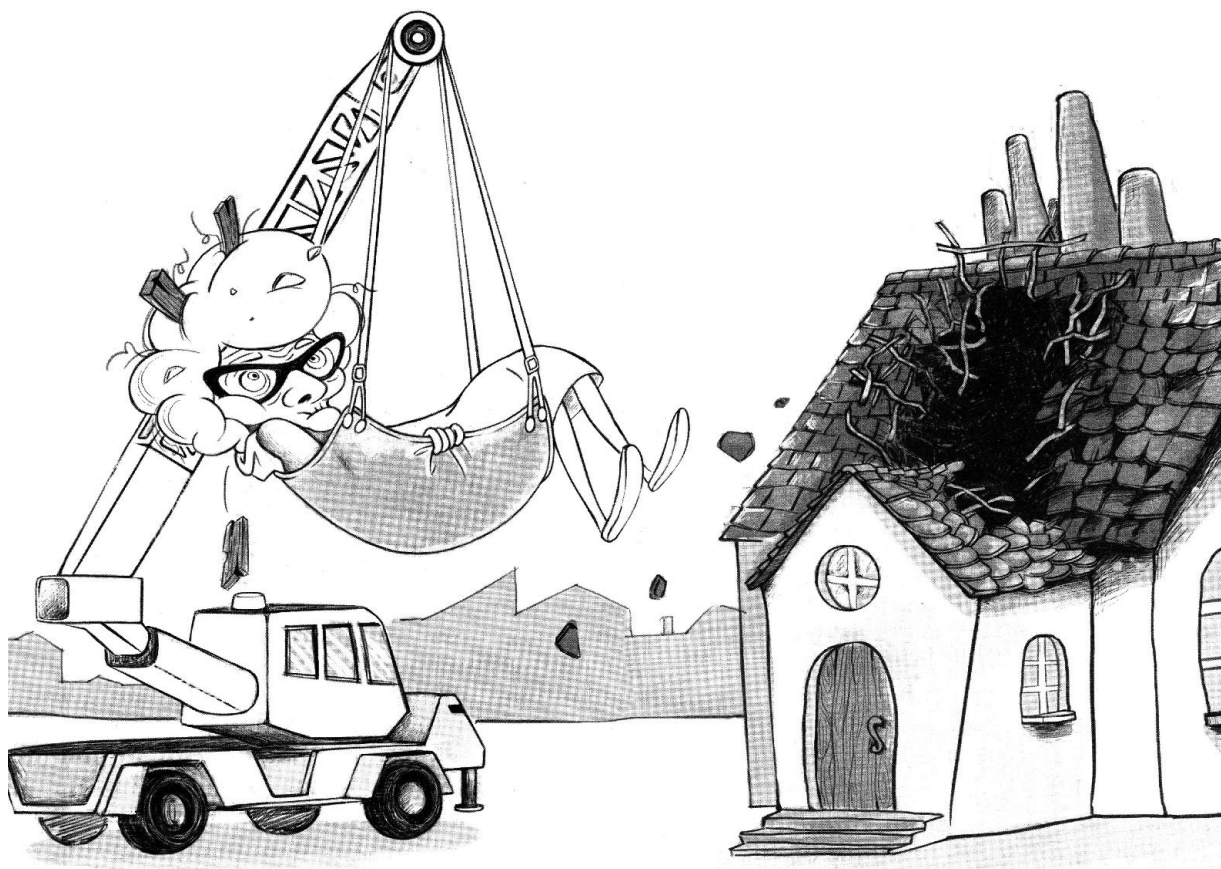
- Bà ngoại thật khó chịu.

Bà Kranky khẳng khái:

Em không cần biết! Em không muốn mẹ em mắc kẹt trên mái nhà như thế suốt đời. Cuối cùng, ông Kranky phải gọi điện thoại cho Dịch

vụ Cần cầu yêu cầu họ đưa tới ngay một chiếc xe cầu lớn nhất.

Một giờ sau xe cầu đến. Nó nằm trên những bánh xe và có hai người đàn ông ở trong đó. Các công nhân phải leo lên nóc nhà dùng dây thừng cột vào tay bà. Sau đó bà được nhấc bổng lên...



Thần dược cũng có mặt tốt nào đó. Mặc dù nó không chữa cho bà hết chứng càu nhàu cái kính, nhưng hình như bà không còn đau nhức mình mẩy nữa. Giờ đây bà nhanh nhẹn như sóc. Ngay khi cần cầu hạ xuống, bà chạy tới chỗ con ngựa Jack Frost khổng lồ của George và nhảy lên lưng nó.

Bà ngoại cổ quái giờ này cao bằng ngôi nhà, đang phi ngựa băng qua các bụi cây, miệng hét vang:

- Tránh ra! Lui ra hết! Hỡi đám người tí hon khốn khổ kia! Không ta giẫm chết bẹp bây giờ!

Giờ đây bà quá cao nên không thể vào nhà được. Tối hôm đó, bà phải ngủ trong kho chứa củ khô cùng với lũ chuột.

Ý TƯỞNG VĨ ĐẠI CỦA ÔNG KRANKY

Hôm sau, ông Kranky xuống lầu dùng điểm tâm trong trạng thái kích động chưa từng thấy. Ông nói to:

- Suốt đêm cha thức để suy nghĩ về chuyện đó.

George hỏi:

- Chuyện gì vậy cha?

- Đương nhiên là về thần dược của con. Chúng ta không thể dừng lại đó. Chúng ta phải chế ra thật nhiều - càng nhiều càng tốt!

Nồi thuốc to hôm qua giờ đây sạch bách vì họ cho rất nhiều cừu, heo, bò uống. George thắc mắc nhìn cha:

- Tại sao chúng ta cần thêm? Chúng ta cho tất cả gia súc uống rồi. Bà ngoại thì nhanh nhẹn như sóc mặc dù phải ngủ trong kho chứa cỏ.

Ông Kranky hét lên:

Con à, chúng ta cần có nhiều thùng thuốc lớn. Nhiều tấn thần dược. Chúng ta có thể bán ra cho các trang chủ trên thế giới. Chúng ta sẽ xây dựng một Nhà máy Chế biến Thần dược rồi bán từng chai với giá mười đôla. Chúng ta sẽ giàu có. Con sẽ nổi tiếng.

George nói:

- Nhưng khoan đã cha.

Ông Kranky kích động đến nỗi cho bơ vào cà phê và sữa lên bánh mì. Ông kêu lên:

- Không. Không khoan khiếc gì cả. Con không hiểu phát minh vĩ đại này sẽ liên quan tới thế giới sao? Sẽ không ai bị đói nữa.

George hỏi:

- Tại sao sẽ không còn ai đói nữa?

Cha vung tay, lớn tiếng giải thích:

- Bởi vì một con bò khổng lồ sẽ cho năm mươi xô sữa mỗi ngày. Một con gà khổng lồ sẽ cho hàng trăm miếng gà rô-ti. Một con heo khổng lồ có thể cho cả ngàn miếng thịt. Thật là vĩ đại! Thật tuyệt vời! Thế giới sẽ thay đổi!

George nói lần nữa:

- Nhưng khoan đã cha.

Ông Kranky hét lên:

- *Không* chờ đợi thêm giây phút nào hết. Chúng ta phải bắt tay vào việc ngay.

Đầu bàn bên kia bà Kranky lên tiếng:

- Ông bình tĩnh đi. Và đừng trét mứt cam lên bánh bắp như vậy.

Ông Kranky nhảy lên khỏi ghế:

- Đẹp đấy cái bánh chết tiệt này đi! George, ta đi thôi! Đầu tiên chúng ta phải làm một nồi đầy để thử nghiệm.

George nói:

- Cha ơi, vấn đề là...

-

Ông Kranky gạt ngang:

- Không vấn đề vấn điếc gì cả. Con chỉ việc bỏ vào trong nồi những thứ giống hôm qua. Cha sẽ ghi chép lại từng thứ một, thế là chúng ta sẽ có công thức điều chế thần dược.

George van nài:

- Cha! Cha phải nghe con đã...

Bà Kranky can thiệp:

- Sao ông không chịu nghe con? Thằng bé muốn nói gì đó.

Nhưng ông Kranky quá phẫn khích, ông không nghe ai nói gì trừ tiếng nói của chính ông. Ông la lên:

- Sau khi hỗn hợp thuốc điều chế xong, ta sẽ thử với một con gà để xem hiệu quả thế nào, rồi chúng ta sẽ xây dựng nhà máy.

- Nhưng cha...

- Sao, con muốn nói gì? Nói đi.

George nói:

- Con không thể nhớ hàng trăm thứ con đã dùng để điều chế thuốc.

Ông Kranky cười xòa:

- Con sẽ nhớ. Cha sẽ giúp con. Cha sẽ kích thích trí nhớ của con. Cuối cùng con sẽ làm được mà. Nào, con bỏ thứ gì đầu tiên hả?

George trả lời:

- Trước hết con vào phòng tắm. Con lấy nhiều thứ trong đó và nhiều thứ trên bàn trang điểm của mẹ.

Ông Kranky kêu lên:

- Vậy chúng ta lên phòng tắm.

Dĩ nhiên khi tới nơi, họ thấy nhiều ống rỗng, chai không nằm lẫn lóc. Ông xoa hai tay vào nhau:

Hay lắm! Như vậy chúng ta biết chính xác con đã dùng những gì. Thứ nào hết nghĩa là con có xài. Ông Kranky bắt đầu lên danh sách mọi thứ đã cạn sạch trong phòng tắm. Rồi họ đi tới bàn trang điểm của bà Kranky.

- Một hộp phấn. Một chai keo xịt tóc hiệu Helga. Một chai nước hoa mùi củ dền. Tuyệt quá... Rồi đi đâu nữa?

George nói:

- Tới phòng giặt đồ. Nhưng cha chắc là không thiếu món gì ở đây chứ?



- Chỉ có con mới biết, con trai ạ, còn thiếu gì nữa không?

- Không ạ.

Họ đi tới phòng giặt đồ. ông Kranky tiếp tục ghi chép danh sách mớ chai, lọ, hộp rỗng.

- Chúa ơi! Con dùng cả đồng thứ thế này bảo sao nó không là thần dược cho được. Như vậy đủ chưa?

George trả lời:

- Chưa đâu cha.

Nó dẫn ông Kranky ra nhà kho nơi để thuốc men gia súc và chỉ cho ông thấy năm chai không trên kệ. Thế là ông ghi tên năm chai thuốc vào. Sau đó ông hỏi:

- Còn gì nữa không?

Nó gãi đầu, suy nghĩ nhưng không nhớ còn phải bỏ thứ gì khác nữa vào nồi hay không.

Ông Kranky phóng xe vào làng và mua tất cả những thứ trên danh sách rồi vội vã quay về ngay, ông hăm hở nói:

George, con nói cho cha biết con làm như thế nào. Nói thật chính xác cách con trộn chúng với nhau.

THÂN ĐƯỢC SƠ HAI

Họ đang ở trong bếp và cái nồi to ở trên lò.

Tất cả những thứ ông Kranky mới mua về được xếp cạnh bồn rửa chén.

Ông Kranky kêu lên:

- Nào, con trai. Con bỏ gì vào trước?

George cầm chai dầu gội đầu lên, trút vào nồi và thao tác liên tay:

- Trước hết là dầu gội đầu... rồi tới kem đánh răng... kem cạo râu... kem dưỡng da mặt... nước sơn móng tay...

Ông Kranky vừa nhún nhảy vừa nói:

- Tiếp tục đi con, bỏ vào trong nồi đi con. Đừng dừng lại. Đừng lưỡng lự. Xem con làm việc thích thật đấy.

Từng món một, George đổ, trút, hoặc nặn vào nồi. Với tất cả những thứ để gần tầm tay, công việc của George hoàn tất chỉ trong vòng mười phút. Nhưng nồi vẫn chưa đầy như lần trước.

Ông Kranky sốt ruột:

- Bây giờ con *làm* gì nữa? Khuấy chúng lên chứ?

- Con nấu lên và khuấy.

Ông Kranky bật lửa lên. George dùng y chang cái muỗng gỗ dài để khuấy nồi. Nó nói:

- Nó chưa có màu nâu như hôm qua. Chờ con chút. Con biết mình quên gì rồi.

Ông Kranky dậm chân:

- Cái gì vậy? Nói nhanh lên. Nếu chúng ta quên một thứ gì dù nhỏ mấy công việc cũng sẽ không thành công. Kết quả sẽ không giống như trước.

George nói:

- Một lít sơn bóng màu nâu.

Ông Kranky phóng ra khỏi nhà, nhảy vào xe chạy như bay vào làng mua lon sơn rồi quay về. Ông vào bếp, mở lon sơn đưa cho George. Nó trút hết vào nồi rồi nói:

- A, tốt rồi. Giống như màu hôm qua rồi.

Ông Kranky kêu lên:

- Nó sôi kìa. Nổi bong bóng kìa. Được chưa, George?

George nói:

- Được rồi. Con hy vọng vậy.

Ông Kranky nhảy loi choi:

- Được, chúng ta thử đi. Cho con gà thử đi.

Bà Kranky bước vào bếp, cau mày nói:

- Trời ơi! Anh không bình tĩnh được sao?

Ông Kranky kêu lên:

-*Bình tĩnh?* Bà muốn tôi *bình tĩnh* sau khi đã điều chế được thứ thuốc kỳ diệu nhất thế giới hả? Đi nào, George. Múc một tách rồi lấy thêm cái muỗng. Chúng ta sẽ cho một con gà trống uống để hoàn toàn chắc ăn!



Bình tĩnh? Bà muốn chúng tôi *bình tĩnh* sau khi đã điều chế được thứ thuốc kỳ diệu nhất thế giới hả? Đi nào, George. Múc một tách rồi lấy thêm cái muỗng. Chúng ta sẽ cho một con gà trống uống để hoàn toàn chắc ăn!

Ngoài sân còn rất nhiều con gà chưa được uống Thần dược Số Một của hôm qua. Chúng bình thản đi lang thang kiếm ăn như thường lệ.

George cúi xuống, đưa một muỗng Thần dược Số Hai, gọi gà tới:

- Nào, bập-bập, gà ơi, lại đây giỏi nào... bập- bập...

Một con gà trắng, lông đốm đen ngược nhìn George. Nó bước lại gần và mổ.

Hiệu quả Thần dược Số Hai không hoàn toàn giống như Thần dược Số Một, nhưng cũng rất thú vị. Con gà kêu to "*quác*" một tiếng, rồi bật cao khoảng hai mét và rơi xuống đất. Từ trong mỏ *bắn* ra những tia lửa vàng chói. Chân bắt đầu dài ra nhưng mình nó vẫn vậy. Hai chân màu vàng của nó dài ra... dài ra...

Ông Kranky ngơ ngác:

- Cái gì vậy?

George trả lời:

- Có gì không đúng rồi.

Chân gà tiếp tục dài thêm cho tới khi được khoảng bốn mét rưỡi mới ngưng. Trông nó thật kỳ cục. Chân dài ngoẵng còn thân mình thì nhỏ bé như bình thường cheo leo tít trên cao, như chú gà đi cà kheo vậy.

Ông Kranky giậm chân than trời:

- Ôi mẹ ơi! Hỏng rồi. Con gà như thế này có ích gì. Toàn là chân. Ai mà thích ăn chân gà?

George nói:

- Chắc con thiếu gì đó.

Ông Kranky kêu lên:

- Cha *biết* là con thiếu cái gì mà. Con nghĩ kỹ đi. Con sót cái gì?

- George nói: Con nhớ ra rồi!

- Cái gì? Nói lên.

George nói:

- Thuốc bột trị ve chó.

- Nghĩa là lần trước con đã dùng nó hả?

- Vâng. Cả một hộp đầy.

- Ra là thế.

George nói:

- Khoan, cha có ghi xi đánh giầy màu nâu vào danh sách chưa?

- Chưa.

George nói:

- Con cũng xài món đó nữa.

Ông Kranky nói:

- Hèn gì mà hiệu quả *không đúng*.

Ông hộc tốc nhảy vào xe, lái vào làng để mua thêm hộp thuốc ve chó và hộp xi đánh giầy màu nâu.

THẦN DƯỢC SỐ BA

Chạy xộc vào bếp, ông Kranky kêu to:

- Đây rồi! Một hộp thuốc trị ve chó và một hộp xi đánh giày màu nâu đây.

George trút thuốc trị ve chó vào nồi và múc xi đánh giày cho vào luôn.

Ông Kranky hồi thúc:

- Khuấy đi, George. Nấu cho sôi lên. Lần này chắc chắn là được.

Sau khi hoàn tất Thần dược Số Ba, George múc một tách mang ra sân thử nghiệm, ông Kranky chạy nhảy theo sau, hồi hộp gọi bà vợ:

- Đi theo và xem chúng tôi biến con gà bình thường thành con gà khổng lồ đẻ quả trứng to bằng trái banh nè.

Bà Kranky theo họ ra sân:

- Mẹ hy vọng lần này khá hơn lần trước.

George lại đưa muống Thần dược Số Ba ra dụ gà:

Nào gà ơi, bập - bập - bập - bập... thuốc ngon lắm này. Một chú gà trống tơ màu đen tuyệt đẹp chạy tới, nhìn cái muống rồi mổ ngay.

- Quác-ác-á-á-ác!

Con gà trống tơ kêu quang quác, bay vút lên trời rồi rơi bịch xuống.

Ông Kranky kêu to:

- Xem kìa. Xem nó lớn lên kìa. Nó sẽ lớn ngay đó.

Cả ba người nhìn chăm chăm vào con gà. Nó vẫn đứng yên. Có vẻ như nó bị nhức đầu.

Bà Kranky hỏi:

- Cổ nó làm sao vậy?

George đáp:

- Nó dài ra.

Bà Kranky nói:

- Mẹ chắc chắn nó đang dài ra.

Lần đầu tiên ông Kranky im lặng, không nói gì cả.

Bà Kranky:

- Lần trước là hai chân, còn bây giờ là cái cổ. Ai thèm ăn con gà cổ dài? Ai mà ăn cổ gà? Có gì đâu phải ăn?

Cảnh tượng thật ngoạn mục. Mình gà trông vẫn thế, không lớn thêm, nhưng cổ nó dài ra gần hai mét.

Ông Kranky buồn bã hỏi:

- George, con còn quên món gì nữa?

George nói:

- Con không biết.

Ông Kranky vò đầu bứt tai:

- Con biết mà. Con ráng *nhớ* đi. Có thể có một chi tiết quan trọng mà con bỏ sót. Con phải nhớ mới được.

George suy nghĩ một lát và nói:

- Con bỏ thêm dầu nhớt trong nhà để xe.

Ông Kranky nháy mắt:

- Tìm ra rồi! Đó là câu trả lời. Con bỏ bao nhiêu dầu nhớt vào?

George nói:

- Một xị.

Ông Kranky lật đật chạy ra nhà xe để lấy một xị dầu nhớt vào. George gọi với theo cha:

Và chất chống đông nữa, cha ơi. Con đã bỏ một chút chất chống đông vào rồi.

THẦN DƯỢC SỐ BỐN

Họ trở vào bếp lần nữa. Ông Kranky lo âu nhìn George bỏ thêm nhớt và chất chống đông vào nồi.

Ông Kranky nói to:

- Nấu sôi lên lần nữa. Hãy nấu sôi và nhớ khuấy nó lên.

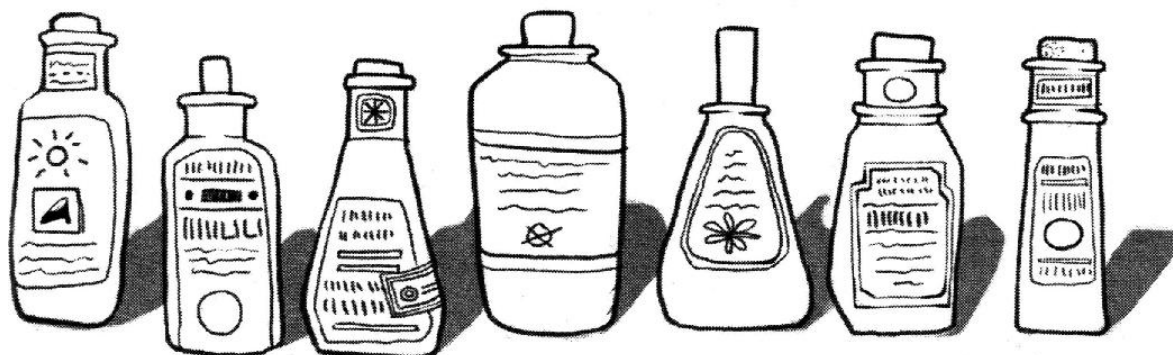
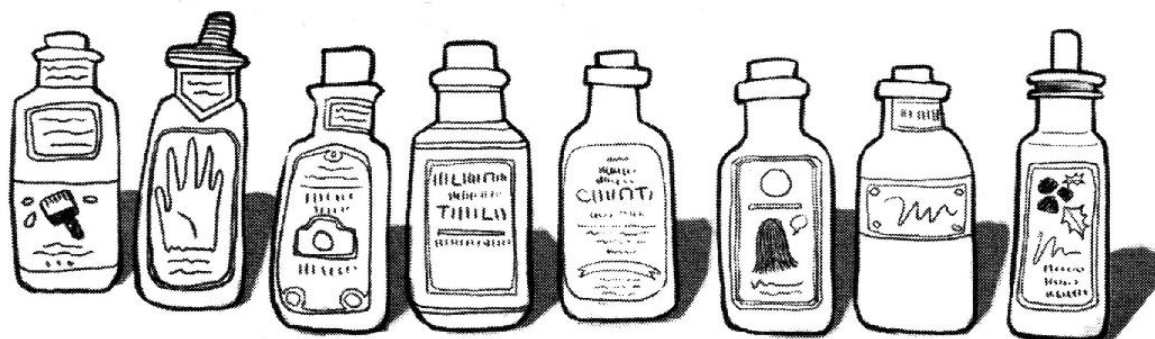
George lại tiếp tục nấu và khuấy. Bà Kranky bỗng cất tiếng:

- Con sẽ không bao giờ làm được đâu. Đừng quên, không những con phải có cùng một thứ, mà con còn phải có cùng một *liều lượng*. Làm sao con có thể thực hiện được?

Ông Kranky quát:

- Bà tránh ra đi. Chúng tôi sẽ làm được. Lần này sẽ được cho bà xem.

Đây là Thần dược Số Bốn của George, và nó lại mức một tách đem ra sân. ông Kranky chạy theo. Bà Kranky từ từ đi theo sau, bà nói lẩm bẩm:



- Nếu cứ tiếp tục thế này, sân sẽ đầy những con gà quái gở.

Ông Kranky chỉ vào một con gà nâu, nói:

- Múc một muỗng cho con gà đằng kia đi, George.

George quỳ xuống, đưa muỗng thuốc ra:

- Chích - chích, thử uống đi nào.

Con gà tiến lại gần, nhìn cái muỗng, rồi nó mổ cái bóc.

- *Quác!*

Nó kêu lên. Từ miệng nó phát ra tiếng rít. Ông Kranky hét:

- Xem nó lớn kìa!

Bà Kranky bấu môi:

- Đừng nói chắc như thế! Tại sao nó rít kỳ cục vậy?

Ông Kranky ngắt lời:

- Bà im đi. Đừng nói linh tinh nữa.

Họ đứng đó nhìn chăm chú vào con gà mái nâu. George hô lên:

- Nó nhỏ lại. Cha xem nó đang co rút lại kìa.

Đúng thế. Chưa tới một phút, mà con gà co rút lại không lớn hơn chú gà con mới nở. Trông thật kỳ quặc.

TẠM BIỆT BÀ NGOẠI

Ông Kranky nhận xét:

- Con vẫn còn thiếu cái gì đó.

George nói:

- Con không thể nào nghĩ ra được.

Bà Kranky góp ý:

- Bỏ đi. Ngừng lại thôi. Con không bao giờ làm cho đúng được đâu.

Ông Kranky trông rất thất vọng.

George cũng chán nản. Nó vẫn còn quỳ dưới đất, tay cầm muỗng, tay cầm chai thuốc. Con gà nâu tí hon chậm chạp bỏ đi.

Ngay lúc đó, bà ngoại sai bước vào trong sân. Từ trên trời cao, bà nhìn xuống ba người bên dưới và hét lên the thé:

- Chuyện gì xảy ra ở đây thế này? Tại sao không ai mang nước trà cho tôi? Ngủ trong kho chứa cỏ với lũ chuột cũng quá tệ rồi. Tôi không cam chịu đói khát đâu. Không trà, không trứng, không thịt muối, không có cả bánh mì nướng quết bơ nữa! Bà Kranky nói:

- Con xin lỗi mẹ. Chúng con quá bận. Con sẽ lấy cho mẹ ngay.

Bà hét lên:

- Để George đi lấy. Nó là cái thằng nhóc lười biếng.

Vừa lúc đó, bà ngoại thấy cái tách trong tay George. Bà cúi người xuống nhìn kỹ. Bà thấy nó đầy thứ nước màu nâu, trông rất giống trà. Bà kêu lên:

- Ha-ha! Trò chơi của cháu đó à? Cháu chỉ lo cho bản thân. Cháu lấy cho mình một tách trà ngon nhưng không nghĩ đến chuyện mang đến cho bà ngoại già khốn khổ này. Bà biết cháu lúc nào cũng ích kỷ.

George nói:

- Không đâu, bà. Đây không phải là...

Bà lão chân dài như chân bộ ngựa quắt to:

- Đừng nói dối, thằng nhóc. Đưa đây ngay!

Bà Kranky chen vào:

- Không được đâu, nó không phải là thứ dành cho mẹ.

Bà ngoại chống nạnh gườm gườm:

- Cô cũng *chống* lại tôi nữa à? Con gái tôi không cho tôi ăn sáng. Nó bỏ đói tôi.

Ông Kranky ngược nhìn bà già dữ tợn, mỉm cười:

- Tất nhiên nó dành cho bà. Bà hãy uống ngay khi nó hãy còn nóng.

Bà cúi người xuống, vươn cánh tay xương xẩu ra:

- Đưa đây, George.

George kéo tách trà ra chỗ khác, kêu lên:

- Không, bà ạ. Không được. Nó không phải dành cho bà đâu!

Bà ngoại thét lên:

- Đưa nó cho ta!

Bà Kranky nói:



- Đừng uống. Đó là thuốc của George...

Bà ngoại cau kinh:

- Của George! Mọi thứ quanh đây đều là của George cả! Cái này của George, cái kia của George. Tôi chán lắm rồi!

Bà giật lấy cái tách trên tay George, đưa lên cao. Ông Kranky nhe răng cười:

- Bà uống đi. Trà ngon lắm.

Cả George và mẹ cùng thốt lên:

- Đừng! Đừng uống! Đừng uống!

Nhưng đã quá trễ. Bà đưa tách trà lên môi, nuốt một cái ực. Bà Kranky rên rỉ:

- Mẹ ơi! Mẹ vừa uống xong năm mươi liều Thần dược Số Bốn của George. Mẹ nhìn hậu quả của một muỗng thuốc đối với con gà nâu nhỏ xíu đằng kia kìa!

Nhưng bà ngoại không còn nghe được nữa. Những đám khói dày đặc đang tuôn ra từ miệng bà và bà bắt đầu rít lên.

Ông Kranky vẫn còn nhe răng cười:

- Thú vị đây.

Bà Kranky nhìn chòng bảg đôi mắt giận dữ:

- Ông đã gây ra việc này. Ông đã nấu chín bà. Nhưng Kranky nhún vai:

- Tôi có làm gì đâu.

- Có. Ông bảo bà uống!

Trên đầu họ tiếng rít vang lên dữ dội. Hơi nước phun ra từ miệng, mũi, tai bà. Ông Kranky nói:

- Hơi nước phun ra nhiều như vậy chắc bà sẽ thấy đỡ hơn.

Bà Kranky tiếp tục rên rỉ:

- Bà sẽ nổ tung lên mất! Bà sẽ chín dừ chín nấu!

Ông Kranky bảo:

- Đứng xa ra.

George sợ hãi quá. Nó đứng bật dậy, lùi vài bước. Luồng hơi trắng toát vẫn tuôn ra cuồn cuộn, tiếng rít thật cao như muốn xé toang màng nhĩ. Bà Kranky la lên:

- Gọi cứu hỏa! Gọi cảnh sát! Đem ống nước tới!

Ông Kranky có vẻ hài lòng, nói:

- Trễ quá rồi!

Bà Kranky hét to:

- Bà ngoại! Mẹ ơi! Chạy lại máng nước, nhúng đầu vào trong nước đi.

Ngay lúc đó, tiếng rít im bật, hơi nước biến mất. Bà bắt đầu nhỏ đi. Đầu bà cao quá mái nhà bây giờ đang thấp xuống thật nhanh.

Ông Kranky nhảy nhót, vung vẩy tay, hét lên:

- Nhìn kìa, George. Xem tác dụng của năm mươi muỗng thuốc kìa.

Chẳng mấy chốc bà trở lại kích thước bình thường. Bà Kranky kêu lên:

- Dừng lại! Đủ rồi!

Nhưng không. Bà vẫn tiếp tục nhỏ nữa... Nửa phút sau bà chỉ còn bằng chai nước ngọt. Bà Kranky lo lắng hỏi:

- Mẹ *thấy* sao?

Gương mặt nhỏ xíu của bà vẫn còn mang nét xấu xí, giận dữ như trước đây. Đôi mắt không to hơn hai hạt đậu vẫn ánh lên vẻ tức giận. Bà hét to:

- *Thấy* sao hả? Con *nghĩ* sao về tình trạng này? Mới đây mẹ vẫn còn là người khổng lồ tuyệt vời. Bỗng nhiên mẹ biến thành người tí hon khốn khổ thế này. Nếu là con thì con *thấy* sao?

Ông Kranky vui thích reo lên:

- Bà ngoại vẫn nhỏ kìa! bà vẫn còn nhỏ nữa.

Chao ôi! Quả đúng như vậy.

Khi bà chỉ còn bằng điều thuốc, bà Kranky bốc bà lên bàn tay, kêu lên:

- Làm sao chặn bà lại, đừng để bà thu nhỏ nữa?

Ông Kranky đáp:

- Không đâu. Bà đã uống năm mươi liều thuốc mà.

Bà Kranky rên rỉ:

- *Phải* ngăn bà lại. Không thể nhìn bà thế được.

Ông Kranky nói:

- Vậy thì tóm lấy hai đầu và kéo ra.

Và rồi bà ngoại chỉ còn cỡ que diêm và tốc độ co rút vẫn còn rất nhanh.

Lát sau chỉ bằng cây kim...

Rồi bằng hạt bí...

Rồi bằng...

Rồi...

Bà Kranky la lên:

- Bà đâu rồi? Bà mất tiêu rồi.

Ông Kranky reo:

- Hoan hô!

Bà Kranky bật khóc:



- Mẹ biến mất rồi! Mẹ hoàn toàn biến mất rồi!

Ông Kranky nói:

- Điều đó cũng sẽ xảy ra với mình nếu mình cứ cầu nhàu và khó chịu. Thần dược của con đây, George ạ.

George không biết phải nghĩ sao.

Trong suốt mấy phút liền, bà Kranky vẫn tiếp tục đi vắn vơ, mặt đầy vẻ hoang mang, miệng lẩm bẩm:

- Mẹ, mẹ ở đâu? Mẹ đi đâu? Làm sao tìm được mẹ?

Nhưng rồi bà Kranky nhanh chóng bình tĩnh lại. Vào giờ ăn trưa, bà nói:

- Tôi nghĩ bà biến mất như thế lại tốt hơn. Bà luôn gây phiền phức và bực bội trong nhà, phải không?

Ông Kranky đáp:

- Phải. Gần như vậy.

- George không nói lời nào. Nó hơi run rẩy. Nó biết một điều kinh khủng đã xảy ra trong sáng hôm đó. Trong vài phút ngắn ngủi, nó đã khẽ chạm tay vào bề mặt của một thế giới ma thuật.

66

hấu lớn nhanh quá!
Những đứa bé lớn nhanh đều ngu ngốc."

George phải ở nhà trông bà ngoại. Đó là một bà già cực kỳ dữ tợn và bẳn tính. Và, chú bé tám tuổi đã điều chế ra một thứ thuốc đặc biệt cho bà...

Hiệu quả của nó ra sao?

Mời các em hãy đọc những chuyện kỳ lạ xảy ra với bà, với heo, bò, cừu, gà... trong sân nhà George nhé.

Table of Contents

From Một truyện with love
BÀ NGOẠI
KẾ HOẠCH KỲ DIỆU
GEORGE ĐIỀU CHẾ THUỐC
THUỐC GIA SÚC
NẤU THUỐC
SƠN NÂU
BÀ NGOẠI, UỐNG THUỐC
CON GÀ MÁI NÂU
HEO, BÒ, CỪU, NGỰA VÀ DÊ
CẦN CẦU CHO BÀ NGOẠI
Ý TƯỞNG VĨ ĐẠI CỦA ỒNG KRANKY
THẦN DƯỢC SỐ HAI
THẦN DƯỢC SỐ BA
THẦN DƯỢC SỐ BỐN
TẠM BIỆT BÀ NGOẠI